

מולו ומתחילתו. והנה עולם העליון הגם שהוא אור לא ומלואו יומי ע"י כשרון פעולתו ומעשיו העובדים שאנו עושים גזע עולם ההחזק. אלו מציגים כביכול תורה והתחדשות בעולמו העליונים. ח"ל בעבור לחדש חסם בעבור כשהעשה איזה מולו ועל ידו נעשה כהר להשיי כ"ל. לחדש הזה שחזר התחדשות גזע שלי ואמור. אזי ויקחו להם אים עיקר כונתם מה" בעשיות המולת שתקחו לכם את הצו"ה סגן' אים מלחמה לחד קוצ"ה ושכינתו". וכמו שאנו אומרים קודם עשיות קום מולו לשם יחוד קוצה"ו כי ע"י כל מולו נעשה יחוד גמור. שם לזית אנון שם לזית נודע כי המושג' נק' אז כי סוף ומעש' הוא במחש' תחיל' שמושג' ח"ל לנשות הדבר האור. והגוף נקרא צית שהוא צית להשג' . וזה מורה על התחדשות בדרך האלן כשהולכים בעדר אזי אים צלחיו ידבקו. ואמר הכ' בעשיות המולת מה" יחוד קוצה"ו סן במחש' הן במעש' הגוף. וזהו שם לזית אנון שהתחדשו י"ה לזית אנון היינו במחש' הנקרא אז. גם שם לזית במעש' הגוף שנקרא צית י"ה ג"כ צה"י שם כ"ל. ואם יומעו בזה משהיה משה ר"ל שיעטו שלא יוכל להשיג אל צה"י ודרשין מחשבו דשם ג"כ כ"ל שלא יוכל ליקח בקרבן החיות משה כ"ל. אזי יעלה החורה הק' ולקח הוא ושכנו. כמו שפירש הסיק' אאמ"ר זל"ה דשן קא' על הליך ור"ל שידבק עלמו בליך' הדור וסם יעזרוהו על ככה. שם חמים זכר ר"ל צה"י חמים צה"ה וזהו צה"י צה"י דבר להשפיע כל טוב על ישראל. בן שנה ר"ל צה"י בן כה שחובל לשכוח עולמו ח' אס פגועת חיו חשנה עלמך בחשבו". י"ה ליכס אחיות מליך' שהעלכו' שמים חופיע ע"י עליכס. מן הכבשים ומן העזים חקחו מן הכבשים רחום על מדת חסדך ומן העזים מרומ על מדת הגבורה. להורות כח שאי אפשר לבד אל השלימות האמיתית ולתכלית העצוד' כ"א בעצוד ע"י התוד' חקד וגבור. ח"ה חקד המיחמד עם קומו זהו חקד. ח"ה חקד הגור הכונס את ילדו זהו גבור. צ"י מדות האלו מחייב לעצוד עבודתו. ולכ"א מן הכבשים ומן העזים חקחו משגי מדות האלו חקחו לעצוד את ר'. ולקחו מן הדם ונחתו על המשקוק ועל שתי המחזות. ע' ליתן עעם על מתינת הדם במקומות האלו. דהנה צמלים סיו ישראל פירוס וערי' צלי חורי ונולדו ואלה ה"י צירן שנים להגאל ואלו נחצבנו שם עוד רגע כפלו חיו לשער המחזות ומתחזקה והיו חיו כשהקצין שם. והקצ"ה צרוב חקדו עליהם נתן לשם דם פקח ודם מילה להתעסק בהם וצויותם נגאלו ולא ירדו לעוונות המוות. והנה אחר השם למשה צה"ל ח' אס העם מנצלים העצודן כ"י כמאל שההשק' הראשונה והגאולה ומחמה שלפ' חרין כל. קבלה ישראל את החורה ועבודתם אורו. ח' חסר שנתנו הדם על שתי המחזות להורות נתן על צ' נולדו ח' חסר פקח ומילה. ועל המשקוק הוא לשון השק' לרומ על זכות החור' שלפ' והשק' הקצ"ה מחמיל' שיקבלו החור' והגן וכחן הוא :

צחופ

דרוש לשבת הגדול

שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול מפני הנס שנעשה בו. וכבר דעו זה קמחי דקמחי גם אכ"י אצנה חלקי ירדע סל"ך לפתשין מקדושת שבת על כל ימי השבוע. כמאל השבת גדול ונקדושתו מכל ימי השבוע. ובשבוע זו ה"י חקד גדול יותר מכל ימי השנה מפני הנס שנעש' בו. שקשרו שם צברעי המטה אשר השם ה"י ירחם ואין מהמלרים פולס פה ומלפ"ק אליהם ולא יחזן אחד מהם לשמו. ולהצין הענין מרוע קשרו אותו צברעי המטה דייקא. נראה דשר של מלרים ומלס ה"י עלה לכן עמדו אותו. ולקחו ישראל וקשרו אותו צברעי המטה רחום על הנס ומחמו שלשלמה של המלך שהשלוט שלו הוא הש"י. להורות כי שם מ"כע חתם הש"י ויתן למדך רב והראו כי מכלעדי ד' אין עיד. וזה ה"י מחקרי המקום אשר הופיע על עם ישראל קנולתו וה"י בשבוע זו יותר מקדים מכל ימי השנה. והשבת גדול בערכו יותר מיומי השבוע. כמאל השבת הזה גדול נחקדו יותר מכל שבתות השנה לכך נק' שבת הגדול שגדול מכל שבתות השנה. גם שם שבת הגדול יורה על חקד כי גדול נק' חקד כחומר לך ד' הגדולה והגבורה. כמאל גדולה צמקוס חקד ולכן נק' שבת הגדול ע"ש החקד וכ"ל. גם י"ל דהנה שורש השמה חזנה מחמת כבודו יח"ש. וספעת אורה אל הגוף וכשמגביר הדם וחמיוהו ושורש שמה ועל הגוף נעשה כולו ד' אפילו סגין כמו השמה. וזה נעשה ע"י מנשה המלך וכן צא ילד מלך והכוכות. וציתרון שאת יוכל לחקן זאת בשבת הגדול כי כולל שנתון דחיל ושבח מנעם הכולל כל חיקון ימי החול. וקראו לשבת זו שבת הגדול שכולל כל שבתות השנה כ"ל. והבס שלא חיקן צאלו השבתות או מה שחקר אז יוכל לחקן צבנה זה. ואשר אין בהם יפה לזה אזי יצא אל הליך הדור ועליו רחמי חיוצא להעלות אורם. וככה יופיע הש"י צ"ה חקדו עלינו שחמו חב הכנע"ל בשמחה ונקדושה וטהרה און כ"י : דברו אל כל עדת בני' לאמר בעבור לחדש הזה ויקחו להם אים שם לזית אנון שם לזית נודע כי ע"י כל מולו נעשה יחוד גמור. שם לזית אנון שם לזית נודע כי המושג' נק' אז כי סוף ומעש' הוא במחש' תחיל' שמושג' ח"ל לנשות הדבר האור. והגוף נקרא צית שהוא צית להשג' . וזה מורה על התחדשות בדרך האלן כשהולכים בעדר אזי אים צלחיו ידבקו. ואמר הכ' בעשיות המולת מה" יחוד קוצה"ו סן במחש' הן במעש' הגוף. וזהו שם לזית אנון שהתחדשו י"ה לזית אנון היינו במחש' הנקרא אז. גם שם לזית במעש' הגוף שנקרא צית י"ה ג"כ צה"י שם כ"ל. ואם יומעו בזה משהיה משה ר"ל שיעטו שלא יוכל להשיג אל צה"י ודרשין מחשבו דשם ג"כ כ"ל שלא יוכל ליקח בקרבן החיות משה כ"ל. אזי יעלה החורה הק' ולקח הוא ושכנו. כמו שפירש הסיק' אאמ"ר זל"ה דשן קא' על הליך ור"ל שידבק עלמו בליך' הדור וסם יעזרוהו על ככה. שם חמים זכר ר"ל צה"י חמים צה"ה וזהו צה"י צה"י דבר להשפיע כל טוב על ישראל. בן שנה ר"ל צה"י בן כה שחובל לשכוח עולמו ח' אס פגועת חיו חשנה עלמך בחשבו". י"ה ליכס אחיות מליך' שהעלכו' שמים חופיע ע"י עליכס. מן הכבשים ומן העזים חקחו מן הכבשים רחום על מדת חסדך ומן העזים מרומ על מדת הגבורה. להורות כח שאי אפשר לבד אל השלימות האמיתית ולתכלית העצוד' כ"א בעצוד ע"י התוד' חקד וגבור. ח"ה חקד המיחמד עם קומו זהו חקד. ח"ה חקד הגור הכונס את ילדו זהו גבור. צ"י מדות האלו מחייב לעצוד עבודתו. ולכ"א מן הכבשים ומן העזים חקחו משגי מדות האלו חקחו לעצוד את ר'. ולקחו מן הדם ונחתו על המשקוק ועל שתי המחזות. ע' ליתן עעם על מתינת הדם במקומות האלו. דהנה צמלים סיו ישראל פירוס וערי' צלי חורי ונולדו ואלה ה"י צירן שנים להגאל ואלו נחצבנו שם עוד רגע כפלו חיו לשער המחזות ומתחזקה והיו חיו כשהקצין שם. והקצ"ה צרוב חקדו עליהם נתן לשם דם פקח ודם מילה להתעסק בהם וצויותם נגאלו ולא ירדו לעוונות המוות. והנה אחר השם למשה צה"ל ח' אס העם מנצלים העצודן כ"י כמאל שההשק' הראשונה והגאולה ומחמה שלפ' חרין כל. קבלה ישראל את החורה ועבודתם אורו. ח' חסר שנתנו הדם על שתי המחזות להורות נתן על צ' נולדו ח' חסר פקח ומילה. ועל המשקוק הוא לשון השק' לרומ על זכות החור' שלפ' והשק' הקצ"ה מחמיל' שיקבלו החור' והגן וכחן הוא :

להצו"ה . ומוקלסם צירכס רמז ללואו ו' השווכה וקל .
והכלחם אורו נח'פזן אורחיו ח'פ' יעיר 'יובקצ' . שחף
עלינו ונאלכו וכמוצאר צדצרי קדשו של אאמו"ר זללה"ה
והנן היטב כי קלרתי :

הנה הדיק אאמיר זצלה"ה אומר על מה דאי' בצמח
כל שחשמישו צאק ידחש צאק וכל
שחשמישו צמחין יגעילם צמחין. ופירש הוא ז"ל בדרך
החשוב' שאורח אנשים שחושאים ר"ל ואין עושין העצירה
בבב שלם רק צנ"ב ומחנה החבולות ועלה הילא"ה תודחיקו
לבלתי הרף ממנו. אבל הוא צמחא חין לרובו לעשות
לעצור בזה לרובו יתים. וזה שחשמישו צאק חזי ידחשו
בצמח השומרו קלם ואין לריך קפויים. אבל מי שחשמישו
צמחין שומעם עלמו ר"ל לרבר עזרי' אף צלי החבולות
הילך. זה לריך לעשות החשוב' ג"כ בחמימות הגב. וחסו
יגעלו צמחין ועיין בדבריו הקדושים שם ותמצא כח.
וכמו כן נוכל לרמו בפסוק פירש אחרי ע"ד המוסר הכל'
ואח' חלש המעלה ר"ל המונחש שחשמישו חז' עליו הקטיר
הצ"ח: צמחי' כפי' ההלב שחשמישו שחי' לו צל המעלה
ר"ל צאחו חמימות והחשק יעשה החשוב' ויחמרג על אשר
עשה והמרה בוראו. ויובל לקטיר כ"ז לחצח העליון
ויכושר לו. וסנה בורע אשר שורש החמא"ה נחשך ומחש
אדחיר אשר הקסה אורו מה אשמו. ונעבות האדם חשבה
שלימה ככ"ל יחבה ג"כ לתקן מעל אדחיר. ולזה נרמו צ"ח
ואח' חל"ב "המחש' ר"ח חיה ר"ל ש"ס מעל אדחיר
הנשחטף ע"י מה אשמו לקטיר ויב' חשמישו לכבר ויחוק
הכל במהרה צמיונו :

אור לארבעה עשר נודקין חס החמץ. כ"ל זהקרים
לפרט הכחוז כחוז זאת זכרון

בְּקֶסֶר וּשִׁים בְּזֹאזִי יִהְיוּעִים כִּי וַחֲמֵה אֲחֻמֵּי' אִם זָכַר עֲמֻלָּךְ
 כִּי' כִּי יָד עַל כֶּסֶּי' . דִּהְנֵה בְּזֹרֹר הַחַיִּים הַקְדוּשׁ אִי'
 טַעַם עַל שִׁמּוֹ בְּזֹאזִי יִהְיוּעִים דִּיקָא . כִּי עֲנַשְׁם עַל עֲמֻלָּךְ
 עַל צִוּוֹלֹ אֲחֻמֵּי' וַהֲדוּרִי' לִכֵּן סָם בְּזֹאזִי יִהְיוּעִים כִּי הוּא
 לֵאמֹר וַחֲמֵה אֲחֻמֵּי' וַעֲסַק צְדוּרִי' יִרְעֵם . וַהֲדוּרִי' אִם
 כְּלָמִית וְכֵן כֵּתֹב אִין יִהְיוּעִים בְּזֹחֲבִינֵי' וַעֲנֵם זֶה . אִלֵּא
 הַצִּנִּין דָּלֵל הַמְּקָרֵם וַהֲמַטֵּר עֲלֵהֶם זֹכֶה שְׂמִיחֵם עֲלֵיֶם וַחֲמֵם
 הַיּוֹמֵי' הַעֲלִיץ צִדְקוֹתָיו . וְכַאֲשֶׁר הִסִּיק אֲמַמְיָד זִלְזֵי'ה
 אֲחֻמֵּי' לִי שְׂמֵי' צִיָּה הֵלֵךְ לִפְנֵי חֲמוּד וְלַחֲמֵה' עֵינֵיֶם רָאִם
 חֲמוּד הַסֵּם הוּי' לִנְדָּרֹ וַחֲמֵלֵל אִשׁ כִּזָּה כַּאֲשֶׁר יִאֲחֹר כֵּן
 יִקֹּם וּבְחֻלָּבִי' עֲבִיר בְּחֵיל מַחֵי' וְחֲרַעֵם . וְכַאֲחֻמֵּי' זִל עֵי
 נוֹשֵׁל בִּי דִיקָא . לְדִיקָא נוֹשֵׁל בִּירְחֵם אֶלְקִים . חֲמוּר שְׂמִי'כ
 וּשִׁים בְּזֹאזִי יִהְיוּעִים בְּזֹאזִי הוּא לֵשֶׁן הַאֲחֻי' כְּלוּמָר שְׂמֵי'ס
 הַדָּבָר לֵמַי' שְׂמֻחֲלֵץ אֵלֵם . יִהְיוּעִים וַחֲמוּתֵם יִהְיוּ שְׂמֵי' רִיל
 לֵמַי' שְׂמַעֲתָה וַפִּי' עֲלֵה לִשָּׁם הוּי' צִיָּה כְּכִיל . כִּי וַחֲמֵה כְּשֻׁמֵּי'
 הַאִשׁ הַהוּא . אֲחֻמֵּי' גַם אִנִּי אִם זָכַר עֲמֻלָּךְ וְכֵל הַבִּזְרִין
 בִּזְיָן . כִּי יָד עַל כֶּסֶּי' יֵד קָק' כַּח שְׂמֵי' לִי כֵן עַל כֶּסֶּא
 הַרְחֻמִּים לַהֲנַהֲבֵם כֹּל אֲשֶׁר יִרְכֵּם . וְכִזָּה יִרְעוּ לֵי' הַחֲמֵה
 בְּצִבְרֵי קֶרֶס . אֲחֻר לִי'ד כִּי בִזְרֵה' עֵי' שְׂמֵי' לִי' הוּא וְכַח
 עַל הַכֶּסֶּי' יֵה לְרִיךְ לַחֲמֵי' עֲלֵה . וְלִכֵּן אֲחֻמֵּי' בִּזְרִין אִם

באופן אחר נרא' לנאר פיע'כ צעטור למדש . דהנה
נדע צראש'ס צרה צעביל ישראל נצח
העולם שטיק צריח העולם הי' ענור ישראל שלפ' הקציה
שיקנלו ישראל ההור' ויענדורו . וזה כחז אח השמים
אלה הארץ ולבאור' הי' די אס כחז צרה אלקים שמים
וארץ . אונס לפי דברינו יצא על כנן כי רוח על ישראל
שיקנלו ההור' וימירו על ידה אל השמים להארץ ויעשו
יחד קוצ'ס וסביבה' כנוו שהארנט למעל' . שעי' כל
מליה או חורה עושים יחד קוצ'ס וסבינה' . וזהו צעטור
היא היד הרווח' על הכחצ' הקדונו' שלפ' צבריה העולם
קבלה ישראל ההור' . ולכן הכינוס יונחן צראש'ס צחוכומח.
ואור צעטור למדש הזה כשהר' לנסוק צחורה אשר
צענור' הי' המדש הזה שההחמדות מזה אלי לבנח
שעולם הי' צעביל ליק . אזי ויקחו להם איש מהי' עיקר
כונחםם צהלימוד צרה אח האש היינו הנציה ללמוד כי
לס יחד קוצ'סיו וככל' . שה לבית אנוח אז נקרה נשפע
כנדע וככל ריל שחחקו עמלך והערה עמלך כיכ שחיכל
להשפיע כל מנע על ישראל . כי עיי' כונח היחודים והשמות
צלדקי ישראל עושים יכולין לצקוע כל השערים ולהמשיך
עס שפע קדוש על ישראל . או אלס אינו עדיין צנור' ,
כו שיוכל להמשיך השפע' ומעילא . אזי כעפ יראה
להיו' שה לבית שיהי' נקי לביתו וצפני עמלו . אלס וחס
יועט הניז מיוחז משה' . סלא יוכל להגבי אף לרדה וחס
הריל . אז העלס העיול' ולקח הוא וסבינו כלומר ידק
עמלו ללדיק הדור כיל והמה צורא' יעמורו על ככה
כן יצטו הסס להשיג צחורה ונמלות אמן :

ובבה תאכלו אותו מהניכם חגורים בעליכם צרגליכם ומקלכם צידכם ואכלתם לחו

נחפזין כ"י להצין הענין מלאה דהנה חזר ה"ק אמרנו
זלזלה כ"ה חותיו "בחר" כל "הבחרים". והנה עיינו
בראות כמה קדוה כפלים צבהאר"ל ויחודים נוראים
אפילו על הד' בוקוה ואכילה מלא. ונכ"ש בזמן שציה"ק
קיים והיו אורכלין את הקרבן פסח נודלי עשו בזה יחודים
גדולים ונוראים. והן אמות שגם עשה י' לנו אכילה
אחסיקומן צמקום קרבן פסח ונול זה בל הדת נצורה.
וככ"ה ר"ל צעשוך בחר "בחר" כל "הבחרים ונכ"ש
צברנו לע"י צל מזה נעשה יחוד קצ"ה וסב"ה
וכהר לראש מוצ"ה. והנהירו הכהוה כעצ"ה היחודים
והבחרים אלו להצילום מן הס"א. ומכלינה עיניהם
מזרות יחודיו וזל לא יסערצ צממחתי. ואמר וז"ה
חאכלו אורו אכילה רוח על היחוד כדוד. מהכ"י מגורים
ר"ל מהכ"ש ב"כ רוח על היחוד י"י צח"י מגורים. כמו
שהמגור' הו מקפה כמה פעמים בן חרלה להעניף ולהצניס
אל היחודים ולנעוה להם לצושין כדי לקטו עי"י הס"א
שלא יוכלו לראות צממחתי. נעליים צרליים היינו
צריים הצניס' לכה הינו לז"י. הגוף ההכריזם כבליה
ושמ' ודווינו. חרלו ג"כ נעוה צמס נע"ל ג"י קין
ר"ל טע"ש גס צמס קימל לטכית' טי"י צמס קן ועוד

מל"ה צמ"ק ב"י ח"י ולזה הרמז אות ט"ו מן שלנו כי ט"ו כזה ש' הם חלה ווי"ן ב"י ח"י כי י"ט נפס רוח ונשמה ולזה וי"ו הוא מלשון ווי העמודים שסוף קרס והחזרות כדמות ׀ שהוא תחפוטות ונקודה מלמעל' כדמות קרס'ם לתחזק'ר' נקוד' עילוי' . סיני הבז"ה חל"ס הכללי מושב צרעיו' מושכל. והל"ך נק' ג"כ ח"ט חי ול"ך לקשר עלמו נפשו ורוחו ונשמתו צדוק עליו' נקוד'ה עילא'ה. וזהו רמז אות ש' מן שלנו. וזהו דרש רבא ח"ן לשון אלא צמ"ס שלנו דסיני להמשיך ל"ך ענין חלה ווי"ן חיות העליון למל' וכמאמר ה"ק אאמ"ר זל"ה. ופשוטי' העם אשר לא ה"י נכנס להשיג כ"ל ח"י ח"י חל"הו' לנב"י שהל"ך יפועל להם כל זאת . וספי' להם אלא צמ"ה דצ"ח קאמינא וכמנזר' נכחצי שקוד'ס לאאמ"ר זל"ה. והנן :

איתא בגמרא אפילו עני שצ"ה ללא יוכל עד ש"ס. כראה שרמזו צד"הס שקוד'ס דרך העצור' דהנה הבס שומד העונה הוא טובה מאד. וי"ו החכלית מונתה הוא ס'עלה אח"כ על ידה לגלותו ענודתו יח"ס כמ"ס ויבנה לבו צד"ה ד'. היינו להחזק צדלות האין סוף צ"ה ולעצור' בהרצנה הרעה ובגדול החלשות . כי צד"הו ח"ו חמ"ד צד"הית השקטות לא יעצ'ר לבו לבשת לעצור להצירא כל עולמים . וזהו רמז צד"הס ואפילו עני שצ"ה ללא יוכל אפילו צד"הו עניו וספל מאד עכ"ז לא יוכל לשון יחוד חיוג כידוע . שג"ז לא יוכל לעשות היחוד עד ש"ס עד שיצא לגלותו הבז"ה כ"ל כי הסיבה מונת על גדלות וכבוד . וזהו פרשנו ג"כ הפסוק ויבן אלקים את העם דרך המדבר י' סוף ר"ל שג"ז עשה הקצ"ה אפילו עכ' העם הם פשוטי' עס. וז"ל הכתוב ה"לך לז"ל דרך המדבר כלומר שעשה דרך לעצורו יח"ס. צחמ"ל המד"צ' מחי' האדם להיות ספל בעיניו והפקר כמדבר . אך לא ה"י חמ"ד צד"ה' זו כי עי"ז לא יזח לעצורו יח"ס כ"ל. אך י' סוף סקוף והחכלית מונת העונה לבא להמלכות שמים על יד'ה. י"ס מורה על המלכות כמ"ס הנותן צ"ס דרך וכדוע והנן : קדש ורח"ץ כ"ל ע"פ הרמז והמוקד קדש שיקדש ויעשר עלמו מכל ק"ג ופנס . ונחס אפילו עשית כזחא צעל"ך לא יח"ד צ"ה שחפקיע על"ך צזה. כ"ל החיזו מוטל ג"כ על"ך לקדש ולעשר לבזו שאר בני אדם הלר"כיס זל"ח ואין ציבולחם הרחש לרחלס מוזהס חל"הס. כי קדש מורה על כוס קידוש והכוס ההוא כגד הנן חכס והז"ח חכס הוואה את הכולל. היינו שרואה שיו"ד עוד צנים למקום וצמה. צזה שט"ר אוחס להיות עוזרים למקום . וזהו רמז ש"ח"ן לב הפשוטי' עס לקרצס ג"כ לעצורו יח"ס. ועי" מה לז"ל צעל ההגד' יח"ס ח"ל' ויחל'ק עלמו עס פשוטי' העם חלק כחלק לאמר הן א"י עוזר ד' יעצרו גם הם כמ"י. והסס יצ"הו שטוכל לעצור' צחמ"ס וצ"ל המ"ס ח"ן כ"ר' -

כחא

החמ"ן טינדק עלמו מכל חיומן ח"לח"ר חנ"ק חמ"ן כידוע . ויסוד צחמ"ס שלי"י וידבק עלמו צחמ"ה העליון מושג ולז' יח"י לו ח"ד והכח ה"ל להציא כל טוב וספע צרכי על יסד"ל ח"ן כ"ר :

א"י איר לארבעה עשר צודקין את החמ"ן לאור הכר . ידוע דל"חא בן ארבעים לצי"י . והעעס כי מ"י אות מלכות וצ"ה ח"ל חס"י כי לבא למד' מלכות להמשיך מלכותו יח"ס עליו זה בא עי" חס"י . וזהו אור לארבע' עשר חיינו ארבע' פעמים עשר ג"י מ"י אות מלכות. היינו עי" חס"י צ"ה למד' מלכות וכ"ל ולהציא אור וסל"י צנח' הארבעים . אז צודקין את החמ"ן לאור הכר כ"ר חותיות כ"פס' רוח נשמה רוח . וכמו שח"י מומל' כל עלמ"ן כן השמ"י סה"י חיות האדם מוקד' וסע"י מחיות עליון והבז"ה . וכמו שהבז"ה כולל כל ששה קלות כן השמ"י . ולז"ל ילאור יסכר ר"ח ל"ה עס הכולל ג"י ל"ו רמז על הל"ך הכולל ויק' וס"ל חס"י כ"ל וכמאמר הכתוב כד' נשנות אדם והנן :

דרש רבא אין לשון אלא צמ"ס שלנו . למחר ח"י ח"י כ"ע חל"הו' לנב"י אמר אלא צמ"ה דצ"ח קאמינא . עי"ן מה שקדק' ה"ק אאמ"ר זל"ה. למד' דרש צלשון שיוכלו לעשות ע"ס מה שח"ן . וכ"ל דהנה רב"ל חותיות ח"ר מן אצ"ה"ס ח"ס החקד שצ"ד ג"כ להבז"ה צמ"ה החקד . וזהו שדרס ח"ן לשון אלא צמ"ס שלנו . ליסח קא"י על הפוקד דבר לעשות כמעשהו כמו הל"ט ע"ס'ה ככל אשר יחפון יעשה צה . וזהו ח"ן לשון ח"ן ציבולח להציא החמ"ס המוכנים צמ"ס מ"ס . אלא שלנו חס עוצר צד"ה' שלנו דסיני צחקד ח"ז' חקיד המוחקד עס קוט' . לכן מדה צמ"ה יבא ג"כ חקד לעולם. למחר ח"י ח"י כ"ע חל"הו' לנב"י ר"ל ח"ן פשוטי' ערך אשר ח"ן כחס יסח צזה אחר לבז"י ש"ספע להם אור קידוש'ו . ואמר להם רבא מ"ל דצ"ח קאמינא ר"ל כל אדם יוכל לבא למדריג' זו . כי עי" עשוחו חס"י שלי"י ויחחרט על כל חמ"ו ויקבל עליו סל' יבז עוד לכס"ל. אשר על זה יורה מ"ל דצ"ח לשון הל"ט ל"ה . וכחזומ"ס ז"ל חס חמ"ל צב"ל אל חס"הר חס"ר צ"ס שח"ל עשה חס"י שח"ל חל"ל חל"י עשה חס"י . ועי" חוכלו ג"כ להמשיך החקד על חס"הס וחגי' למדריג' זו והנן :

א"י דרש רבא אין לשון אלא צמ"ס שלנו למחר ח"י ח"י כ"ע חל"הו' לנב"י אמר אלא צמ"ה דצ"ח קאמינא . ועי"ן נכחצי שקוד'ס לאאמ"ר ה"ק זל"ה. מה שקדק' ומה ספירש הוא ז"ל . וחוכן דצ"ו שלנו ג"י סס כ"ר יכ"ס ססס ה"ל רמז כגד אות וי"ו. ומל"ה צח"ה צ"ס מ"ל י"ה וס"ה הוא י"ה . ול"ך להמשיך ח"י צחוכו להיות חס"ס שלם . וזהו צמ"ס שלנו והנן יעו"ס. ועי" דרכו כצ"ר גם חמ"ו כי ח"י צספר אחר

דרושים להגדה של פסח

גם י"ל מה נשתנה הלילה הזה וכו' כ"ל דמנה סגן שאל
צאצאנו אנשי וכולם על מרכז אחד

יכונו. דמנה ידוע שחל' הראשון מהליל' נק' ליל צח'
ד"ן וחל"ז השני נק' לילה צח' רחמים. וז"ל פסח כולו
צח' רחמים וליל'. ולכן סגן חכם שואל מה נשתנה הליל'
הזה כו'. שצב"ל הלילות אלו אורכ"ן חוץ המורה על סד'ן
ומלה הוא הו' כטדע יורה על הרחמים הלילה הזה כולו
מלה צח' רחמים. שצב"ל הלילות אלו אורכ"ן שאל ירקות
המורה על כלי"ת הגוון הלילה הזה כולו מרי"ר ג' חוץ
כידוע שהי"ה פעמים שהי"ה ג' ח"ת ועם האותיות
והכולל ג' חוץ ג' מרי"ר. הרומז על מר דרור ומרור
ורחמים וחל' עוצר צח' לר' לצדו. שצב"ל הלילות אין
אלו מוצב"ל כו' הגם שהיחוד נעש'. לא נעשה אלא מחלוצ
וחל"ך וצט"ל הענין לצדו. הל"י הזה שחי פעמים
נעש' היחוד למעל' ולמני' ונמשך ע"י עצרתו היחוד גם
למטה. שצב"ל הלילות כו' ב"ן יושב"ן כו' המורה ג"כ רק
צט"ל כ"ל לאחר חלות כב"ל. הליל' הזה כולו מוסב"ן
וכשענין חסד העץ הדמנ' והבן: וע"ז משיב לו כענין:
עבדים היינו לפרעה במצרים כו' ר"ל פרע"ה אוחיות
הערי"ף המונע היחוד

והולכ"ו לשדר המערכות לזיכרון פרע"ה פירע' ה' גילוי
האלקות. וזהו ויולאנו משם ממש מנח' העורף כב"ל וכל
דבר שהי' פעם אחת חוזר למילואותו הראשון. וכמו אז
שהוכרח להיות כולו רחמים גמורים ופשוטים כן עתה
כשמוציא הליל' הזה מתעורר מליאות הראשון להיות כולו
רחמים כב"ל והבן היעצ. וזהו דמנ' קדושים חמלא צבונת
האריז"ל כאן ע"ש: א"י עבדים היינו כו' ויולאנו כו'
צד חזקה כו' אמר ויולאנו ולא ויולאם כי השאלה
מומלצים לדור ההוא ה"י ולא לנו. אונס כיון צדצ"ו
הקדושים עפ"י מה שסיים צוקק ההגדה לא אח אזהרנו
צ"צ גאל כו' אלא אף אוחנו הולא ממש. כי צב"ל גלות
כלילים כל נשמות ישראל ההיו והענודים להיות וילא
מלצים ה"י הכנה לדורות. שצב"ל גליותינו יסוד ירחמנו
ויקבן דמיתו כמו אז שצב"ל אוחנו צחור ולבנים. ועקר
כונסם למנח עמאל נשמותינו ח"י להפריד אוחנו מדציקות
עליון. עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקדש' וגאלם
למען יוכלו לדבקה צו. כמו כן נעשה צו הכנה לדורי
דורות להולאם תכור הנדול ולקב"ל מחרץ אויביו. ולכן
ש"ך שפיר ויולאנו כי הולא נשמותינו ונס לנו ממש עשה
הכנה להולאנו מנליותינו. ועפ"י שד"תם האלה מחרץ
היטב שאלה סגן חכם מה נשתנה הלילה הזה כו' הלילה
הזה כולו מלה. כי להורות כח כב"ל שיעקר השיעבוד ה"י
להפרידנו מדציקות אלקים חיים. ולכן כאשר ילאנו ממש
אחמנו אורכים מלי"ה כי מלה ע"ה ג"י חל"ק להראות כי
חלק ד' עמו ואחמנו דצוקים צו נקשר חמ"ן ומזק. וכאשר
אחמנו אורכ"ן זי"ן ימים האלו נשמת דאסותא להצרות
גופינו. שזו לא ז"ק לנו כל השנה צאכלינו את החמון
וכמו

כמא לחמא עניא די אכלו אזהמנא צאצאנו דמלצים
הנה ידוע כי לחמ"א ג' מלי"א ע"ה.
והנה מומחז"ל הכל חלוי צוול כו'. וגם תיבת עכ"ל
יסקול שני פרטים מלשון ע"י כמשתמעו ומלשון עכ"י כמו
עונה לעמו ישראל. ור"ל הגם מלך ישראל ומלך מעשיהם
הם עניים צוולת וצדעה. מ"י עונה אונס ע"י מזל
העליון. וצפרט לה"ס גורמים הא לחמ"א רומז לאות ה' הגם
שעומת לה' החמה מ"י ככלל זה גם ה' עילאה. כי
השוקק' להחמיר המיד. ולזה המזל קריש"א עונה אונס
צנה שועס חלוי. וסיים צעל הגדה שאל יפלא צע"ך
דבר זה. כי הלא די אכלו אזהמנא צאצאנו דמלצים
שפס היו ג"כ עידם וערי' וגאלם למנח שמו צהצ'.
והשפיע עליהם רחמים ומזל קריש"א כן גם עתה כיומי
לחיותנו מומלצים ירלכו נפלאות והבן:

א"י הא לחמא עניא כו' כי הנה הש"י אמר למשה אה"י
אשר אה"י. אה"י עמם צבולת זה אשר
אה"י עמם צבולת האחרות. ומזל לו הש"י גלות האחרות
וחלוי אמר הש"י פעם אחת אה"ה שז לא ה"י גלות.
וכאשר מוצע"ה מ"ן צוולת ואמר די ללרע צעעשה. אונס
הש"י ראה ללרע קצינו ולהצינו עוד צא"ן לא לנו עד
יערה רוח מנחם לגליתו ואמר אה"י עמם צבולת
האחרות ג"כ. וז"ל הא ה"ה ה' אחרונ' צעסם הכק' עכ"ל
דליה לה מנחמי' "כלום כדא" צבונת ומורה על עח
היוחנ' צבולת. אעפ"י אוח א' חרומ על סס אה"ה שהוא
עמנו המיד. וזהו לירוק הא. לחמ"א ג' מלי"א עכ"ל לשון
עונה ומשיב שגם צבולת "עונה אונסו מזל העליון גם
לח"ס ג' ג' הרות. עכ"י ג' ק"ל כדליחא צבונת ג'
ה' הוי"ח לומר שחמיר היוח עמנו גם צנה האת
צנח"י הא כב"ל. די אכלו אזהמנא צאצאנו דמלצים אכלו
לשון יחוד שיחוד הכ"ל נעשה צוולת והיא היחא הכנה
לכל הגליות. כל דכפ"ן י"י ויכול כפ"ן הוא מלשון כפופים
כי ד' צוקק כפופים. ואמר כל דכפ"ן מ"י שהוא כפוף י"י
הש"י ויכול ויחיד עמו וירם קרנו. כל דלר"ך הוא לשון
ל' שגרור יומר מן דכפ"ן שזר לו מחר ואין ציכולתו ליתן
עליו נכפשו מחמת מרידותו א"ך יעשה. י"י הש"י ויפסק
יחמול עליו כמו ויפסק פירש"י וחמול. גם ויפסק הוא פה
קח עינא הקצ"ה וידבר עמו לעזרו על ככה. שפאל הא
ר"ל צא"ן לא לנו ואעפ"י אחמנו עושים יחודים קדושים.
ומכ"ש לשנה האלה כשנכ"י להיות צאצאנו דמלצים
היחודים יומר עושים וקדושים. ולזה השחא עבדי לשנה
הצאה צ"י חורין:

מה נשתנה כו'. כי כאן סגן שאל מה נשתנה כו'
שצב"ל הלילות אלו אורכ"ן חוץ. המורה
על קטנות או מלה המורה על גדלות. והלילה הזה כולו
מלה כולו צח"י הגדלות:

לילה. וסבירן ג"כ האלה צלל הפחוחים מהם ג"כ. ונאמח הרגישו הלמידים וצאו ואמרו לסם הבני זמן קריחא שמוע של שחרית. שטעיהם יחודים כמו זקים שטי" יחוד ק"ס נחגלה האור קדישא כן טעה :

א"י מעשה ברא"ו ר"י כו' בהו מוקין צנני צרק כו'. כי הסם זאת ידוע כי ע"י עשיות

הקדר נעשה יחודים צעלומח העלויים מכל דבר ודבר. וכדאי' צמח"ל הקדוש שאין רשאי לגרוע טום דבר מכל הקדר. ואפילו מה שגראה כדברים פשוטים מרומז לקדוה עליונים וים מושים כפשוטו. אלל הלויים העושים ליחד למעלה ומכוכים הקדוה צודאי' צוכים למעלה. חסו צנני צרק צני לשון צנין. צריק אותיות צריקיע. כי הסחלים אלו צודאי' היו יודעים ומכוכים הקדוה והיו צוכים צרקיע והיו מקפרים ציל"ו שחיו מלידים ציל"ו ככל צפסקא רעצדים היינו. והיו מלידים כל אותו הלילה ע"י יחודים הקדושים ודבוקים למעלה צשורם העליון. עד שצאו הלמידים קלא היו צנני' כמוסם להיות חמיר דבוקים למעלה. ואמרו רבוחיו הבני זמן ק"ס הייט היחוד של שחרית לשון לשאר ולצקס לרכי עוה"ז ג"כ. ומה לכס להיות חמיר דבוקים למעלה. ועוה"ז שכות מלכנס מלשפיע לנו כל עוב. לכ עשו יחודים להמשיך כל עוב לעוה"ז :

אראב"ע הרי אכי כבן צענים שנה ולא זכיתי שחאמר יל"ו צלילות כו'. יובן שהקדם פרושים על הכחוב לריק כחומר יפרח כארו צלצבן יקסם. הסוכה כי ים שני מיני לריקים ים אשר כחומר יפרח שטוע' פירות והיינו שומכים עבודת ד' ויחלחו גם צלל תלמידיו. וים אשר כארו צלצבן שחאו יפה חוחר ונאה כארו. אומס אינו עשק פירות להשפיע מחכמתו לאחרים. וחסו מלער רחציע ולא זכיתי שחאמר שיגל התפלות מלשון האמרה. ע"י יל"ו אחי האלה גם צלחמים יוספזים צלילות סייו צללות כאשר כתבנו לעיל. עד שדרסם צן צומא שחאמר לעונן כו' ימי חיד הימים. סייו שחאו ה' צנני' זו להציא האלה צינים צנני' הנקראים ימים שחאידים כיום. כל ימי חיד צלילות גם צלח תלמידים שסם צנני' לילות צללות. וחכ"א ימי חיד העוה"ז כו'. כי הסחמים מוורים שרדך לעבוד צנני' גבוה יותר מזה. ימי חיד העוה"ז להציא חלטה מיל"ו גם לעוה"ז. כל ימי חיד להציא לימח המשיח ואל לא ילערכו כלום והסן :

ברוך המקום ברוך הוא צידק עתה חורח לעמו ישראל. ולכחור הוא אורח אורח המקום ברוך הוא. אומס כונת חומיד הוא רידוע כי סקציה נוקמו של עולם ומלל כל הארץ כבודו ולית אחר פניו מיני'. מינו אינו יסגו צטום אופן ומסרחיו שחאליס זס לוח היה מקום כבודו. אלל חידה יחידה מרעמ למ ששוכן אחו כי אין להקציה צעלומח אלל ארעב אחוה של הלכה גדר ד' חלחיות השס. חיל צריך המקום שחאו מקומו של עולם ומלל כל הארץ כבודו. ואעפ"כ צריך הוא יעצ חסח נמל רעיון כעויה ע"י חידה חסח חסח ואלן כח צקסם

וכמו דלחח צוסיק יעוים : ואמר צעל חגדה שחאליחו ציד חוקס וצנרוע כחיו'. יי חוקס רעז על חרין חרוע כעו' רעז על חרמנים כי לריך סיקכינו סכיהם לדבר א'. כאשר לריכים ישראל לחמנים חזי גם חדינים מקכיינים לטוב לנו. וכאשר לריכים לחמשיך צבורות ודינים על שחאלי ד' חזי גם חרמנים מקכיינים. ולכן מלח עליו ג"כ לספר צילחא מלידים לספר לשון האלה וריל שחאיר ע"י יל"חא מלידים צליל חסם שחאו הגדלות. גם חס כל ימי הספירה וכל ימי הסמנות. וכמו שסצלו כחם פעונים צסם חסיק אאמיר זלחיה על חומר וחמרה שפירש רס"י זיל להסיר גדולים על סקענים וריל להסיר ולהסיר מימי הגדלות על ימי הסמנות יעוים. כן גם עשם כיון שגאלנו ד' חוכו ליהטח מלחור סקדוש. לריכים אחכו להמשיך חור סקדוש החו לצל יפקס ואמחו חמיר :

א"י עבדים היינו לפרע. טגס צחוחינו אלל פרעה היינו עבדים למקום ואיכ זה גדלות הסם כי צנני' צן למקום הוא מועלה מומנו מינו גם צנני' עבדים גדלות יחשנ. ויולחו ד' חלקיו כו' וסחה לא ה' לריך לעור חלל ויולחו ד' מוסם ומחיו חלקיו. יובן ע"י דברי הסוכה סכחצו ד' חלל חלקיו חיומ. ולהציין סעכן קלת מלח כי סחה צמלרים סחה ד' כל צבור והסרדך להליל צכורי' ישראל. ידוע דברי חסיק חיומ מרחפח על צנין ורמיו חסם גדולים על הסן. הסם דכחצ כרסם חז על צרים מינו ידוע כשחולה חלל להכוח צכו חסם חוחח צחלוצי' ומכסח חס צכח צנגדיה. ולכן חולך להיות צנני' חלל להכוח מלידים צככורי' וצנני' חיומ לחוסף על צני ישראל ולסליל חוחם. ולכן כחצ ויולחו ד' צנני' חלל חלקיו צנני' חיומ. חסו ציד חוקס זו מרת סגבורה על סמלרים. חרוע חסו' מרת חרמנים לחוס על ישראל. ואפילו כולנו חכונים כו' מלח עליו לספר צילחא מלידים. כי ה' יל"ח מלידים חז צכללות לכל ישראל וכמו כן צכל סנה מחגלה צנני' יל"ו צפרטות. כי מלידים ידוע חוחיו מלר' ים חס חוללים ומעיקים חס ישראל לצלחי יעצדו ויקרבו אל ים חוללות ומוועים חוחם מן חורה ועצרה כמו חוללים קלא חיה כונחם לצנין סיגבו לסם ישראל ערים כח למנעם מעצרתו יח"ס. וחייב כל חרם לספר ר"ל להסיר מלשון ספיר. ציל"ו סילל מכל חוללים וילהסער עליהם. וכל חורבה לספר ר"ל להסיר ציל"ו ככ"ל. הרי זס סייו חס"י סקקרא זס חלי. חסו מוסינח ורחו על עניי חלרן כי סם ד' נקרה עליו ירחו מוקד וסכ :

מעשה ברא"ו ור"י וראב"ע ור"ע שחיו מקוצים צנני צרק כו'. צנני' לשון צנין.

צרק מלשון וילל צצק חלו. כי סגריים רעז על חחורות שחצריים צלל מוח חלריים. וחלריים שחליים חללו היו מקוצים צנני צרק לצנות חרקי' וחחורות חסם סחקייו חמיר. גם להכריס חור הנערב חור סגנח חסו גם צלל סקענים חסם. והיו מקפרים ציל"ו כל אותו הלילה. ר"ל סחיים מקפרים וחליים חפילו ימי הסמנות סנקי צסם

לו כו'. ולכאורה קושיית העולם עולה מה שנחנה סאלח הנן חכם מהנן אשר לא כן הוא הרשע. אבל לפי דרכינו יבואר ע"כ כי דרך הרשעים להיפך מן החכמים. אעפ"י שלנו מלא טבע חוכמה ויש הרחק ציון וצ"ן חריק כרחוק מזרח ממערב. קוצר בעיניו כי הוא עוצר ומעכר מעשים יותר מכל לדיקי הדור. ולכן פוער פיו בשאלו נפש לאמר מה העבודה הזאת לכם וכי לכם לבד נחנה העבודות. גם לי לבד כמובן לא נופל אחי ומכס וגם אחי עוצר את ד' כמובן. ודומה בעיניו כי העשיר את הצדקה. לזאת טוב אין תקומה למפלתו כי חזיון שאליו דולה להיות ככזה ולקבל ממכחי הדור איך יוכלו להעלותו. ולפי שאלות עלונו מן הכלל כפר בעיקר והעבודה הזאת היא שם לא היא. כחו שנחנה היא צילע כי נחזיב, ימי אפילה ולכל צדי ישראל היא אור מושבותם:

הם מהו אומר עיני צבונות:

ושאינו יודע לשאול את פסח לו פסח והגדה לנך ותמשיך אותו לכתוב פנימה:

ובאופן אחר י"ל חכם מה הוא אומר מה העדות והשקלים כו' אחכס. כי פסח

בעשיות כל מלוא חקנו לנו ליקצתו בשם כל ישראל. ולר"ך להצין על מה זה עשו ככה ללך כל ישראל די לכל אחד להפקיע א"ע. ולכן פיו פסח צבונות מה העדות סיני העולה שהם צדקה עדות וצדקה חקים וצדקה משפטים. אשר לזה די אלקינו להיות אחכס ר"ל ללך עמכם בשם כל ישראל. ומול זה אומר ואלך אהם אומר לו כהלכות הפסח כמו הליכות הפסח שליו די שיקחו חצרות חצרות ולמה לומר כזה יולירו הלא יקח כ"ח פסח לעלמו. הלא כי את אל כח לא ימאס צדקות חצרות. ע"י האחרות והתחצרות בהלכותם יחד יעלו כל מעשיהם ללך. כי יש מעשים ומעשים כ"ח כמלות חכמים מלומדים ויש מיוחדים יחודם ע"י מעשיהם והם מעלים את מעשה כולם. כן יחזקו בכל מלוא לומר בשם כל ישראל מעשה כל אחד ואחד את מעשה כולם וזה אין מפעירין אחר הפסח. אפיקומן ק"ח חזון צבונות שעי"י יעלו כל חזון והדרכים מן העולם אמן:

רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם. כי יש אשר חריק מנבים ומכסא אותו

והוא נוחן עוד נפשו ורלונו לזה. אבל הרשעים הגמורים כל מה שהחריק רולם להעלותו הוא מנוח. ואומר מה העבודה הזאת לעבוד עבור האלהים היא השכינה הקדושה הנק' וז"ל. זה שייך דייקא לכם ולא לו והוא צדיק חסידים כ"ח ע"ה. והוא לפי שאלות את עליו מן הכלל כפר בעיקר ומרשם צבונות ש"ס מ"ה כי ה"ה ש"ס מ"ה ג"י העיקר. כי העיקר לזה נכח הא"ס ג"י מ"ה לרדק צדקו לביח מ"ה. ולכן קצבו צדקין מן אומר הקפה את שנינו כי למה נכח לאדם ל"צ ש"ס נגד ל"צ חציבות החכמה להעלות ל"ח מ"ה. ואם הוא כופר בזה למה לו ש"ס. ואומר לו צעצור זה עשה די לי טעמה ותיקן אז צילע צדי' הוי"ה והוי"ה סוף

נכח להסגור. ועכ"ז צריך שנתן חזרה חזרה זו חזרה ישראל ים צה"ה ג"ח ח"ה וכן נקרא ישראל י"ש זה. ונראה ש"ה כו' רד"ל י"ש צביל החזרה ונצביל ישראל. ור"ל ע"י אור החזרה וי' אמות של הלכה יזכו להנות מחור די ולהשיג מנוחם עליון: וכנגד ארבעה צדים דברה חזרה אחד חכם הדולה לרדק בחזרה די וצבונות עליונה. ואחר רשע כופר בעיקר כאשר נכח לקון צדק. ואחר חכם הדולה להיות חמים עם די. ואחר שאליו יודע לשאול ודורש את דרכי די הם ויורו דרך זו י"ך ואת המעשה אשר יעשה:

עי"ל אחר חכם ורשע צבונות אי חכם קו ימין כי לבד חכם לימיו. והוא מעלה הכל לחכמה העלייה סיני להמין:

ואחד רשע צבונות קו שמאל הוא לבד כקיל לשמאלו ע"ד לדיקים ילכו צם כו':

חכם מה הוא אומר מה העבודה כו' אשר לזה די אלקינו. ידוע דא"י מיד אין

שומעין הפסח על היחיד והמיד ערצ פסח נשחט על כוה מוה"ס. סרנו צה"ה כי הפסח יחד ענני ישראל כולם כא"ס אחר חצרות נאחדות ומילא אין שום דין יוכל לשרות עליהם. וכן החכם נאמר אלקינו כולם עלמו עומה. לכן גם אהם אומר לו עשה נהג כהלכות הפסח כן השליכה והדרך הראוה צדקה על האחרות וכ"ל. וממילא ע"י אין מפעירין אחר הפסח. אפיקומן. ק"ח חזון צבונות ש"ס מ"ה ש"ס מ"ה חזון וכולם יתמחקו לטובה ולרעותים אמן: כי אומר חכם מה הוא אומר כו' אשר לזה כו'. ור"ל כי חזרה ואומר כי אורייתא וקדושה א"ה חכם החכם קוצר חזיר שמאל צבונות די וכל א"ס הפסח מ"ה ישראל מוצו ומנוח שוקר יותר על החזרה והעבודה צבונות יותר מנוח. ורלונו להשתחף עם כל א"י ואל. ולכן החילת דברי פיו פסח צבונות מן אמת כי מיה העדות. מ"ה ג"י א"ס רצון להצדקה כמשה"כ דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. ור"ל כי האדם העליון הוא צדק העדות והחוקים והמשפטים והיו ולינו כולם חר. אבל אשר לזה די חכם. כמו אחכס ועמכם. ור"ל שרולה אחי להיות צבונות אחכס ועמכם. ל"ה לזה די אלקינו צדק כ"ל. ולכן משיצין לו כענין אומר לו כהלכות הפסח לרדק דבריו כי כן היא הליכות הפסח שנשחט בשלטה כיסוח ועקמתה לא ראי זה כח"ה. ונודא ח"ה כיסוח צבנה שומה וגזרה על גזרה וגזרים עליהם. חכם ע"י האחרות והתחצרות יחד נעשו הכל כא"ס אחד. כן גם אהם. ולכן אין מפעירין אחר הפסח. אפיקומן. ק"ח חזון צבונות ש"ס מ"ה ש"ס מ"ה חזון וכולם יתמחקו לטובה ולרעותים ע"י הכנס. והכנס זה ע"י הגילוח. אבל כיון שקצית מזה העונה ורלונו להשתחף עם כל אחד שוב לא יסא כחן חזון כ"ח חמים וחוקים וחיים וטובים וכל עוד עליו אמן: אבל לא כן ה"שעים אלא

רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם לכם ולא

עלי מעודי עד היום. הלא אכתי הרשעתי ופשעתי ומענתי
 אין לי תלילה עוד טוס חקתה. תלילה לומר כן כי שטי
 ציה הוא ואלא רחמים וחפץ בחשבון רשעים חף גמורים.
 ואדרב' עיי' המשב' יחעלו ב"כ המעשים הרעים הסס ויחשבו
 עוד לזכות כמאמרים ז"ל. לכן גער אומר ואחרי אורח בכל
 ארץ כנעין' אחרית עכירא צחי' הכסף. עורה על המעשים
 אשר לא עושים והמה כעכאל. צוענים ההמה מעש סולכתי
 אורח ואדרבה גם הנה יחעלו. וכמו שאמר לי הסיק
 אאמרי' זלזלים כי כל המעשנות אורח טענורו עליו
 מיום עמודו על דעוהו כולם בלום לו צנה הפלי' להצלות
 ויעלה אורחם. וצוה ואדרבה את רצוה וליחא בזכות ארציה
 גי' ילחיק ר"ל לטון סמחה ושחוק. שטי' הסמחה צענדורו
 יחיש מעלה הכל. גם ואחן לו את ילחיק כי אברהם הוא
 מרח החסד נחתי לו את ילחיק צחי' הרך למחיקו להיות
 ב"כ רחמים גמורים אמן :

צא ולמדי מה נקם לכן הארתי לעשות ליעקב אבינו כח.
 דהנה ידוע כי יש מחשבה ודיבור וצחי'
 המחשב' הוא בזה מאל. וצחי' הדיבור כעך מעט צחי'
 לומים המחשב' להלביש המחשב' בדיבור. וידוע כי מחשב'
 ודיבור היא ייה ומחשב' הוא צחי' דבורא ודיבור הוא
 נוקבא. ח"א שסיע' לא גור אלא על סוכרים סייט שזיקר
 כוחו צטיענדורו את ישראל לנצל מחשבותם לנל יד'ל
 לבין מחשבותם לאציהם טצנים. אלא צחי' הדיבור
 לא יכול להם כי גם צנה קישי השענדור וכוכר הצנדור
 יכלו ללעוק אבינו אצ רחמין סיליחו והיללו. ונפיע
 להלביש הדיבור הצגלם סלא צינו תולרים וכדאי' צגלים
 הקדוש עי' ומה חלק מלרים יעיש ומנחא כיפ איליו.
 אלא לבן ציקש לעקור את הכל טנאמר ארמי אביד אבי.
 טלנן הארמי ציקש לאנר גם חיצה אבי טלא מכל ללעוק
 ולווער אפי' אבי. וזהו כינה טיגרי' ורר מלריהם אטס עפי'
 הדיבור וכי'ל והנן :

ובמורא גדול זו גילוי שבינה יצאח כי צמלרים היי'
 נניק למלרים ודווא
 לישראל צנה אחת. כי עיי' טצקקי ישראל צמלות טפסר
 וגילוי אלהוהו יחיש. צמקס כפסם לקצט טז ידאח לזנח
 קדשו טמו יח' ורחה להם טעם לקח ומרפא כנכפי'
 כאומר ופסח ד' על הפחח. ופסח וחזל ד' על הפחח לפי
 הפחח שישראל עושים פסח וכניס' אל הקדוש. כן ירח
 עליהם אור ד' וקדושה עליהם יראה. וטולרים עיי'
 טסם וקט'ל לא יכלו לקביל גדול הקדוש והיו נמקים
 וטופים. כמו הסנה טצחיר הקצים צמאי' ציטור לזילוי'
 מנחתי' לייקים מרפא'ס ורפאים כידוכן צה מנאי'
 טצמח גופא. חזא וצמורא על המלרים כי אחזם טיל
 ורעדי' מנורא קדושו יחיש. וגם גדול טמור על הפסד
 על ישראל. ומנאי' יצא כחא טני טפצים טטפא אחד.
 ליא זו גילוי טבינה וחי' סם כידוכן צה ורפאל מרפא'ן
 צה ובאמור. וכיני' לאחינו מנאי' מלרים יראה כפלאות
 אמן : טלס רמזי סהרד צמחסי' :

ויקרא

הוא לי לטרוח עלי. ולכן לו ולא לו חלו סיי' טס לא סיי'
 נגאל כי לא סיי' סהי"ס טורה עליו והנן :

תם מה הוא אומר מה זאת חס הוא טסולך צמחימות
 טס ד'. ושולא מה זאת וליחא
 צכונה חיעתי מנחנר מה צנח. וטלחלו הוא ח'ך סיי'
 רחמים וטסונחו סוא. ואמרה אליו צמחק יד ר"ל טאפי'
 עיי' סריים סיליחו ד' מנלרים. וליחא צכונה צמחטורה
 לר' לטון צקור טמאלו חחח לרשטי כח. הגם טלפון
 לינו כ"כ רחמים וייט טמאלו סוא חחח לרשטי כרי טויטיו
 חמקקי ולכן סיליחו מנלרים ורשט צכונה יליט סיהס
 עיי' הבינה ר"ל עיי' טמחונה. חסו מנח' טצרים טהייו
 טצרים למקום גם צמלרים כמנחור לעיל נפסקא טצרים
 סייט עיי' והנן :

ושאינו יודע לשאול את פסח לו יזנ עיר טאסיכ וטחח
 יטראל מה ד' חלקך שולא מענד
 כח לירחה. ודחיל סכל צידי טמים חן מירא טמים
 לכן חס זה שולא ד' מענד. וליחא צמדדט רכנו לריקים
 צד' לרי לא נאמר אלא צד' צמון טרוחין חס ד'. הרלון
 צזה כי כל ח'ס לפי מרכו רוחה חס סהי"ס חו משי'
 צטכלו ח'ס צהירות. אלא זה סאינו יודע לטאלו ר"ל סאינו
 צצחי' לטאלו מנח' סירחה כי עיי' רחייט ד' וכי'ל צח
 חסרס לידי סירחה. כי צנח אליו סהסרס וטסחירות סוא
 כרחה ומנחנח. וסוא לינו צצחי' זו ולכן חסח פסח לו
 כאשר ציארטו לעיל צנן צנח. טלריק סלריק להטפיע
 לאמרים גם כן חסנה ד' וירחחו. ולח'א טנאמר וסגרה
 לצק וסגרה לטון המטכה טמחמק וטספיע לו ב"כ ציוס
 סהוא. יוס סוא צהירות מנולס חסכסר העלין חק' סהוא.
 טענדור זה סוא סזיור כדאי' צכונה. ואמר יכול מנח' סאינו
 ציוט גמור כח סמחטרה. טיל ציוס סהוא ככיל ודריק
 סייט :

מתחילה עוברי ע"י בו ועכסיו קרצנו סוקוס לענדורו.
 ולכאורי' חיצה ועכסיו אין לו פירס
 וכי ועכסיו קרצנו והלא אבינו הרשון אצרהס אורח קרצ
 כמסיים צעליו וחקא חס אצרכס. וסגרה חס כסיס
 לארס נן צעולס סהולך צדק ח'סר ועושה נחיר לפכיו
 יחיש. מניע מה טענר גם לטמחה אציו צעולס העלין.
 וסטי' מלרי' מעטיו למנשי' אצמיו וכאלו זכה וסגי' וסגיני
 מעטיו למנשה אצמיו. וכן אצמיו הקדושים אשר טגיני
 לכה וכטמחם גנחה חחח כקא כצורו יחיש. וכטלנחתי
 מעטיו מעטיו הקדים טס ועל מנעוטי'. וסאצות יס
 להם טענר צעולס סעלין מנעוטי' ידיו. חזי צאחח
 ועכסיו צטעה ונעה חחח קרצנו סוקוס לענדורו טענדור
 אורח אצמיו הקדושים וכאלו טגיני מעטיו למנשה
 אצמיו הקדושים והנן :

גם ר"ל מחילי' טעי' סו אצמיו כח וחקא חס אצרכס
 כח וחי' צכונה סייט צינה. ר"ל עולס טמחנר
 לומר לך כי אין דבר טענד צפרי' טמחנר. ולכל יאמר
 סרולס לטון ח'ככה אורל לטון על כל מנחתי' אשר טגיני

נחין

צחין שהיו צחין שנתח ורשימות לידע עד כאן המדה .
 ור"ל ע"י שהוא צן כזה שטוש' לעלמו רשימה ומשנה גם
 צימות החול . ולהבדיל מדרומו העיני על לא עינות זוכה
 צה להיות עולה לר' . עולה מעלה מעלה . ולהנה חלה
 רשעים להיוחס כליל לכל יוכלו להרע לו . ואנחנו כלך
 צמס חלקים חיים ויחד עולם אמן והצן הטוב :
 או יבואר דבר אל צ"י ואמרה אליהם כי עד לעולה
 נר' . ויש לדקדק על השמות הלשון פעמיים
 דבר כי' ואמרה כי' ועוד דקדוקים יבוארו ומדבריו .
 והנרא' דידוע כי מוסי' כלול וכל כמות ישראל צבור
 יארס' שח' הבל ולכן הוא כלול מכולם ומחכים . ולכן
 אמר אליו דבר אל צ"י שחמה המדבר ומנהיג שלהם לכן
 ואמרה אליהם . המנהיג וחכמים צקצנס החפירות עליון
 כי אמר' מלשון החפירות כדורע . כי חצולו אל הארץ
 שחמקדש' צעקר קדושות עקר רוצ' ה"ד היא החכמה
 הקדומה ויסי' חכמה לחימיון למי שחקדש עצמו להיות
 צקור ה"ד . ולכן העם היתצ צה צחקן הזו קדושים יהיו
 חמלה מעלמן וא' ויכלו ליצ צקצ צה הארץ . כי הארס עץ
 השדה וכמו העץ שיקחו מן הארץ כן הארס עץ הדעת
 יונק מהשדה חקל חפוחין קרישין שנק' חרץ ומלכוה' קרישא .
 ע"י שירס כשמוחו החלוצה מחמח כסא כצירו יח"ש
 כשקודש גופו להיות גופא צחר כשחמח גייר . והגם
 כי חצולו אל הארץ ככ"ל חדעו כי חלי טוחן לכס . חלי
 הוא מדה ומלכות החוכמה לכס יכיקה וכה לעשות חיל .
 וקלרסם אח קלר' . כי הנה הש"י כציכול מלאים עלמו
 כדי שיוכל הארס לקבל השרחת שכינתו יח"ש' ובאשר פי'
 הסיק אאמור' זלתיס' ע"פ ויולא משה אח העם לקרחת
 האלקים מן המנהי . כי בראותו שהוא יח' כציכול מלאים
 עלמו שיוכלו ישראל לקבל אור קדושתו . הוליהם לקרחת
 חלקיים לנגד העצב שחעלו הנה אל הש"י ומוצא צוקים
 אחר צאורך . לכן יאמר נא הכחוצ כאן וקלרסם אחס
 חקלרו ותחמכו כל המ"ז . אח קלר' כי מה לו להש"י
 להביא כציכול שכינה עמו צלולים . מיתצ מועיעו
 וחלולמו מדרושים למען הרחיב גגול הקדוש' שחוכל
 השכינה לשרות עליכם . גם קלר'יה אוחיות קלר' י"ה
 וצמס י"ה ככלל כל ההו"ה כדורע . ולכן היולו לקלר לחחוך
 מדרושים אשר לא עינות הנה לעשות קלור כמו נטע
 צהיותו יח"ש . גם כי כורע שהמלאכים אין יכולים לומר
 שירה עד שיקרסו ישראל מלמתי' שמו יח"ש . ולכ"ל
 וקלרסם . שחעשו אחס קלור וגגול ויולר להשרחת
 הקדוש' . אח קלר' של המוחה דלעילא הם המלאכים .
 וזו וקלרסם אח קלר'יה אח כל מי שילמדך הש"י לקלור
 ולחחוך הקלרים כי הוכלו אחס לקלור כי לריק נחר
 והקציה מוקיים . ועי"ז והבנחם אח עומר ראשית קלרסם
 אל חסכן . כי כשהחפילה חיק' צדק' וצלי כוכה הלב
 לא פרחת לעילא . חכל צהיתוכם מוככים מעשיכם צחיקון
 המדות כאמור . חוכו כי והבנחם אח כ"ד כמו אמור
 צח' וככ"ל להציא אמרי תורחכם ותפילחכם אל חסכן

דלעילא . חזו שפירש"י ז"ל שחמח ראשית לקלר' . ע"ד
 שפרסנו לעיל ר"ל שהפירות יוכס מהא ראשית ולחעלי משרי
 המלאכים . וחמס חזיו ראשית לקלר ולחחוך כל המוחים
 והקלרים הקוצבים אח שחשבי העליונה וככ"ל . ואיך אח
 העומר כי' . צה הכחוצ לאמר ראו גם ראו חיק לריכים
 אחס להביך האומר של חאורי והספיל' כי הלא' לפני די
 שלח חאמר מ' רוחי ומי יודעני מה צלצי חס לצי ככון
 עמי . לז"ח לפני די' הלא אחס עומר לפני די' אשר
 לפני נגלו כל העלמות ומצוי המיד . לרלונכס אל הרטון
 שלכס חס זן וישר הוא וזו . מוחמח השצת יעיפנו חסכן
 ימוחמח "השצת ר"ח מ"ה ג"י ח"ס כשחתי' צחתי' חרס
 חזי יעיפנו חסכן דלעילא חסכן עליון הוא חש"י . ויחפאר
 צפני כל לצא מעלה צמעטיך העוצים . ועשיחם ציוס
 הכיפכס אח העומר . עש"י הוא לשון חיקין כלומר ועשיחם
 והקנחם עליוכס כצ"י חדשה . ציוס הכיפכס ע"י אור הוא
 יוס של חספה האומר ככ"ל . חכל צאופן כצס חמים . כצס
 חיו לשון עלה כצכס שהוא דרגה ומעלה . שלח ה"י
 מעלות וכצס למחצ להירות לא צכה יצבר ח"ש לעלות כל
 העלמות צפעס אחס כ"ח לריד להחכחל לאט לאט לעלות
 מעולם לעולם מעש' ליריה וממנו לצריחה ומסס לאלילות
 קדשו . כן אחס לריד לעשות לך צמעטיך כעול' צקולס
 לעלות צמעלות צחונימות חזו כצס חמים . גם צן שחמו
 שחתי' צן כזה לשמות מעשטיך למועצ' . או שחמו ככ"ל
 מלשון שחמוח ה"י צהן שחול לשון קיוון כי חלוצי לך
 ליוכס וקיוכיס לצלחי דלנ צפעס אחס כ"ח לעלות מעט
 מעט ואז חוכה . לעולה לר' חוכל לעלות כציכול עד די'
 לאלילות קדשו . ותסס יזכינו להיות מהעוצדים חזמו
 צאחם אמן כ"ד וצנן כי קלרתי' :
 ער ממחירת השבת השציעה חספרו חמשים יוס
 והקצנס מנחה חרשה לר' .
 דבר זה ידוע ונקי' כי צליל פסח צה הגרלות צפעס אחר
 וחח"כ מוסחלק ולריד ללקטו אחד אחד כל ימי חספרי' .
 וצחכ"י זו שצוים צליל פסח חזי יקל אח"כ לחסי' כל
 מה שחחלק ממנו . חזו והצולו צערי עדיים כי הנה
 ישראל מופרכים לצחיהם שצשמים ומוחכים הארה
 צעלומה העליוכס . ח"ח ותצולו צערי וחכשעי אשר חיו
 עדיי"ס שטוחן עדי' וקישוע ציים המלכות דלעילא ע"י
 העדי שחחקין והכין צפסח ככ"ל . חזו עד מוחמח
 השצת השציעה עד לשון עדי' ככ"ל ר"ל שהקישוע והעדי
 שחכנסו מוחמח השצת מוחמח יוס הרלשון של פסח
 חזכו . השציעה לייך עם חכנה זו עד השצת השציעה
 להגיע עטור ליוס ויט' . וחספרו חמשים יוס להחיר צו
 ההכ"י הכיל אח כל החמשים יוס עד כי' . והקצנס
 מנחה חדשה לר' עדי' שח"כ ושחתי' כרכ"ד שחשח"ך .
 מנחה חרשה ר"ח ג"י כ"ד כ"ד . הם כ"ד לרופי חרכ"י
 המחמדים צח' שחצונות ומחח"דים צה"י . חזי מנחה
 שחית' חחחך לר' להחמיר חו"ה עם חרכ"י להיות
 חכל רחמים גמורים אמן :

שיר השירים א

א "שיר השירים אשר לשלמה: ב יִשְׁקֵנִי מְנִשְׁקוֹת פִּיהוּ בִּי

טובים

משה משה

מנשקים מהבז"ה שיזנו מאתו יח' בעלמו
ולא ע"י השלית. כי טובים דרך מיין,
כלומר שמה טובים הם דרך שהם מהסוד
העליון, כי יין בגימ' סוד וק"ל :

א"י יִשְׁקֵנִי מְנִשְׁקוֹת כו'. עפ"י הכתוב
ישמחו השמים ותגל הארץ. ולכאורה יש
לדקדק על שינוי הלשון שבהשמים נאמר
לשון שמחה ובארץ לשון גילה והל"ל ישמחו
השמים ותשמח הארץ והנראה לבאר עפ"י
משל. מזוג ופעמון כשיש בחיובו ענבל המקשקש
אזי משמיע קול כשמקשקש צו אצל הזוג
לבד בלא ענבל אינו משמיע קול ככה הוא
בהענין שלפנינו שעיקר השמחה הוא בהשמים
ובעולמות העליונים. כמ"ש עוז וחדוה במקומו
אך כשהאדם מוכשר ומסגל מעשיו והוא כלי
מוכשר לקבלת הקדושה העליונה אזי
בהתעוררת הקדושה העליונה מגיע הארה
וקדושה גם להעוה"ז שהעוה"ז הוא בבחינת
זוג ופעמון והקדושה העליונה הבאה ממרום
היא בבחינת הענבל ומשמיע קול שכן וזמרה
אך באופן כשהאדם מסגל מעשיו ומתקן
מדותיו לעשות כל עניני ארציות שלו
בהתקשרות ודביקות אל. אז נעשה כלי מוכשר
לקבלת הקדושה העליונה. וכשמע קולו
בבואו אל הקדוש בקול שכן וזמרה להבדול
ית"ש. וכמ"ס חב"ל אויר ארץ ישראל מחכים
היינו ג"כ כשהאדם מקשט ומשפר עלמו
בבואו לארץ ישראל ששם הופעת הקדושה
ביתר שאת הוא מרגיש תיכף האור הגדול
והקדושה העליונה ואויר ארץ ישראל מחכים
אותו אצל כשבא לא"י אדם שערדין לא תיקן
אינו אזי אינו יכול לקבל הקדושה של א"י
וכאשר לא בשמים ולא בארץ וכמדומה שהוא
מסוכן ח"ו. וזהו ישמחו השמים שע"י השמחה
הגדולה שבשמי השמים הפנימיים דהיינו
כשמתעורר השמחה במרום אז ותגל הארץ ותגל
הוא לשון פעמון ע"ד שנאמר במזמרה וגולה
על ראשה ר"ל שהקדושה העליונה מקשקשת
ומשמעת

א (א) שיר השירים אשר לשלמה. עיין
בספר קדושת לוי מה שמקדים
בשם הרב הקדוש האלשיך ומה שפירש הוא
ז"ל. והנה גם אני אלק בארמותיו לפרש עפ"י
הקדמה זו. ונפרש תחלה מה שיסדו בנוסח
התפלה מתוך מהולל בתשבוחות. ויוזן בשנקדים
דברי אדמו"ר הה"ק מו"ה יעקב יצחק הלוי
וללה"ה מצובלין. שפירש הכתוב מהולל אקרא
ה'. ופירש הוא ז"ל תיבת מהולל מעורב
כמו סבאך מהול במים. וע"פ דבריו מכל
לפרש ג"כ הפסוק הזה. דהנה בכל דבורי
תורתנו ותפלתנו יש בכל אות לירוק השם
הו"ה צ"ה. למשל באות רי"ש במילואו
עיין ויד רי"ש האמלעי תיבות גימ' כ"ו
מספר השם הקדוש. וכן בכל האותיות יש
לירופי השם בדרכים שונים. נמלא כשאלו
מדברים הדבורי תורה ותפלה אזי אנו
מדברים ממש בשם הקדוש. והבז"ה מדבר
מתוך גרונינו. והשם מעורב ומלוכש בכל
הדיבורים. וזהו מהולל אקרא ה' שבה
שאקרא הן מתורה או תפלה, מהולל ומעורב
ומלוכש בחוכו השם כנ"ל. ומי שזיכה השם
להוציא דיבורי תורה ותפלה בקדושה וטהרה,
אזי גם ע"י האותיות ממשיך על עלמו
הארה מהשם הנכבד והנורא. כי שמו בקרב
ואורייתא וקוב"ה איהו חד, כי שמו בקרב
האותיות ומדבר ממש עם השם, וזהו מתוך
מהולל בתשבוחות. שהמתלך הוא הבז"ה בעלמו
מעורב ומהולל בתוך התשבוחות שאלו משבחים
אותו כנ"ל. וזהו שיר השירים שראוי ליתן
שירים ותשבוחות. אשר לשלמה. אשר לשון
תפלה כמו באשרי כי אשרוני בנות. לשלמה
לשון שלמה ובגד, פ"י שנתן לנו התפלה
להתפלל לפניו שהיא שלמה ולכוש להשמות
הקדושים כנ"ל. והבן :

ב) יִשְׁקֵנִי מְנִשְׁקוֹת פִּיהוּ גו'. י"ל ע"ד
הפשוט יִשְׁקֵנִי הוא לשון מזון,
ע"ד ועל פ"ך יִשְׁק כל עמיו. ור"ל שכני

שיר השירים א

טובים דרדיך מיין: ג דרדיך שמניך טובים שמן תורק שמך עד
כן עממות אהבוך: י משכני אחריך נרוצה הביאני המלך חדריו
נגילה

ממה משה

לאן לבן ובמעשה המקלות, ולזאת היחס
עקר דריאת העולם, כדאיחא אלה חולדות
השמים והארץ בהבראה אותיות באברהם.
ואמר לרית שזיך לרית האבות כנ"ל. טובים
לשון הארה כמו בהיציב את הנרות, שגרמו
שיאיר טוב ה' בעולם. על כן עלמות אהבך,
עלמות לשון בחרות פי' שישאל גיכ לומדים
מומשיהם וההבון בבחי' בחרות להתגבר
חמיד בעבודתך, לא כאיש זקן שכחו חש,
כ"א כבחור כמו שהיו האבות זריזים וזהירים
למחותך, והבן:

(י) **משכני אחריך נרוצה** דאיחא בדברי
חז"ל פתחו לי פתח כבוד
של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם.
והענין הוא שגריך להיות מתחלה מתעוררת
דלתחלה, והוא רחום ישייע יותר ויותר, הגם
שהמתעוררת דלתחלה גיכ מחתו ית' וכחשר
ביאר אאמו"ר זללה"ה מה שנאמר ובחרת
בחיים, בזה ניתן כח לבחור בחיים, וזה
מאמר כנסי' משכני שמשכני, הגם אחרך
שאי בבחי' אחוריים מ"מ נרוצה אליך,
כשתתן לי התעוררות להתעורר מלתחלה, ואחרי
תפתח כפתחו של אולם:

א אחריך נרוצה. דהנה באבות כתיב שהם
התהלכו לפני ולא היו זריזים סעד
לתומכם, אבל בנח כתיב את האלהים
התהלך נח שהיה זריז סעד לתומכו, וזה
יוכל להיות מאמר כנסי' להצביה, הגם
שעדיין אינני במדרגת האבות להתהלך
לפניך בלי סעד מ"מ אחרך נרוצה עכ"פ
בבחי' ומוריגת נח שחסעדנו ותתכוננו,
וק"ל:

הביאני המלך חדריו כו' נראה עפ"י
מאחזיק"ל, אשה נאה ודירה נאה
וכלים נאים מרחיבין דעתו של אדם ונראה
לבאר דברי חכמים וחידושים דרמזו אשה
נאה אש"ה אותיות אש ה', שבוטר בקרבו
חמיד

ומשמעת קול גם בארץ הלזו ובאדם אשר
עליה להודות ולהלל לפניו יתברך בקול שבת
ושירה ואז יש ע"ז עלייה למדת מלכותו ית'
לייחדה ולחברה עם דודה ולהתפאר לפניו
במעשה התחתונים לומר חזי במאי ברא
אחינא לנבך וזהו ותגל הארץ שעי' בזה
הגילה וקול זמרה למלכותו ית' שנקראה
ארץ החיים כנידע וזה גיכ כוונת המשורר:
ישקני מנשיות פיהו. תיבת פיהו רמז ליחוד
הוי"ה ית' כי יש בו אותיות יה"ו ואות פ'
נוטריקון פ"ה רמז למדת מלכותו ית' עולם
הדיבור כנ"ל ר"ל שכנסי' מבקשת מהבורא
יתברך ישקני מנשיות פיהו, ר"ל להיות
היחוד שלם כי נשיקה רמז ליחוד ופיהו רמז
להשם הקדוש הוי"ה ביה כנ"ל דהיינו שהיה
עלייה לפה הקדוש הוא מדת המלכות לייחדה
ולחברה עם דודה ואז יהיה יחוד הוי"ה
ביה בשלימות וגמר אומר. כי טובים דודך
מיין. עפ"י מה דאיחא בכהאריז"ל שהר"ת
מן כ"י טובים דודך מיין הם האותיות
שלפני אותיות אלהים שהוא השם (אבגדטיס)
שהוא בנימצא ע"ד. ויש לרמוז שתיבת ע"ד
מלשון עדי וקישוט ר"ל שזה יהיה גודל
העידו וקישוט כשיהיו הדודים מהסוד העליון
דהיינו כשיבואו ישראל להידידות והריעות
זה להשיג מסוד העליון זה יהיה לגודל
העידו וקישוט למלכותו ית' אכיר והבן:
ג דרדיך שמניך טובים שמן תורק שמך כו'
שמניך קאי על האבות שגילו
ופרסמו אלהותו ית' בעולם. האחר היה
אברהם יחיד בעולם, ואין איש שם על לב
לעבדו ית', והוא פרסם שאין אלוה אחר
מבלעדו. וילחך מסר נפשו ופשט נוארו ע"ג
המזבח לקדש שמו ית'. ויעקב היה בבית
לבן הארמי זמן כביר, ואעפ"י חמיד היה
עושה יחודים ליחד שמו הגדול, וכדאיחא
בזה"ק כוונת יעקב אבינו ע"ה ברעותו

שיר השירים א

נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ נִזְכִּירָה דְּדִידְךָ מִיַּיִן מִיִּשְׂרָאֵל אֶהְיֶה׃ ה' שְׁחֹרָה
אֲנִי וְנֶאֱוָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּאַהֲלֵי קָהֶר פִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה׃ ו' אֶל תִּרְאֵנִי
שֹׁאנִי

משה משה

שיתחזק בעבודתו שולח הש"י חיו חיזה לער
למען מחוסל ילמדו להתחזק בחורה ועבודה
וכזה יתבטלו כל הגזירות לכן אנו מנבקים
נזכירה דודך מ"ן שזכרו לנו הדודים
והאהבה אלקי. מ"ן מזה הענוג ר"ל שחשפיע
לנו כל טוב בזכי ח"י ומוזני שעל ידם נתחזק
בעבודתנו לאמר א"ך לא נעבוד את ה'
והוא משפיע לנו כל טוב ולא מחמת לער
וע"ז מ"ש מ"ש אהבך מ"ש מ"ש נקראו האותיות
מנפ"ך הכפולות ור"ל כולל לאהבך ולעבדך
בכפל בזה וצ"א כי בבוא רב טוב לישראל
עובדים אותו בכלן בשמחה ומוציאין גם כן
הענוג למעלה. לא כן ח"י בסיך לזאת אנו
שואלין שיתן לנו כל טוב ועל ידי זה נתגבר
לעבודתו אמן :

א"י נזכירה דודך מ"ן. י"ן גימטריא בוד'
וכוד ה' ליראיו. גם י"ן גימטריא. ע'
ועין ה' אל יראיו. ובקשת המשורר שזכרו
דודים ואהבה לנו בזכות היראים. מ"ש מ"ש
אהבך. בזכות המישרים אורחותיהם תתעורר
לנו האהבה בכל טוב :

(ה) שְׁחֹרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם כִּי
דַהֲנָה אֲמַרְנוּ כִּמָּה פַּעֲמִים
דַּהֲבֹד אֶת הַשֶּׁם בְּאֵמֶת דְּבֹק בְּעַלְמוֹת יִתְבָּרַךְ
אֲמַנֵם מִה יַעֲשֶׂה פִּשְׁטִי עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
אֵין כֶּחֶם יָפֵה לְדַבֵּק עֲלֵמָם בְּשׂוֹרֵם עֲלֵיָן אֲשֶׁר
עֹבֵד זֶה מִזְכֵּרָה הַלְדִּיק לִירֵד מִמְדְּרֵיגָתוֹ כִּי
לַהֲעֹלֹת גַּם אֶחָד וּפ"ה שְׂחֹרָה אֲנִי רִל
מִה שִׁשׁ בִּי חִיזָה שְׂחֹרָה וְאִינִי בְּהִיר
בְּהִזְדַּכְנוֹת כ"כ מ"מ אֲנִי נֶאֱוָה בַּק הַשְּׂחֹרָה
שִׁשׁ בִּי שְׂנֵפֶלְתִּי בְּאֵפֶס מִה מִמְדְּרֵיגָתִי זֶהוּ
בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם שְׂרִיךְ אֲנִי לְבָנוֹת כֻּלָּל יִשְׂרָאֵל
שִׁהְיוּ יִרְאִים וְשִׁלְיָמִים וּמִפְנֵי זֶה אֲנִי לְמַלְאָה
עֵין. כֹּהֲלֵי קָדֶר. אֲבָל בְּאֵמֶת אֲנִי כִירִיעוֹת
שְׁלֵמָה כ"ל ועל זה :

(ו) אֶל תִּרְאֵנִי שֹׁאנִי שְׁחֹרָה. כלומר
אל תראני שאני שחורה. כלומר

עובד

תמיד אה' וזהו אשה יראת ה' היא תתהלל
שהיא שחורה' תנער בקרבו מגיע ליראת ה'
ומשיג לחכמה עילאה וכמו שאמר הכתוב הן
יראת ה' היא חכמה ודירה נאה דירה
אחיות ד-ר י"ה שהתאמן לעשות בקרבך
דירה לשם ה' וכלים נאים כלים הם המדות
שמטביר ומתקן כל מדותיו עד הגיעו למלכות
שנמלכות אלו הם מרחיבין דעתו של
האדם :

וְאֶבֶר אֲבָר עוֹד פִּירוֹם הַכְּתוּב חֶשֶׁב אֲנוֹשׁ
עד דכא כי איתא בחובת הלגבות
שאי אפשר שחורה הקדושה על האדם כ"א
בהחזיק א"ע לאפס וללא וכלן נחשב בעיניו
והנה אנוש הוא המדריגה הפחותה בשמות
האדם שנקרא איש. גבר. אנוש. ואמר הכתוב
חשב אנוש שעל ידי התשובה נוכל להשיב
גם את האנוש שהוא הפחות מכולן ובאופן
עד דכא שיהיה בעיניו דכא ואז אין דבר
עומד בפני התשובה וזכה להיות עד דכא
עד לשון עדי וחכמה דכ"א נזכירין דירה
יכלים אשה שיעשה תכשיטין לשכינה ודירה
נאה כו' כדלעיל. וזהו הביאנו המלך חדריו
אל חדריו העולמות העליונים ולעשות חדר
ודירה נאה ולתקן כל המדות אחת לאחת ואז
נגילה ונשמחה בך ע"י תיקון המדות עד
יום מתן הוראתנו הבט"ל כי בכל ימי הספירה
יש טעם לתקן כל המדות כדי לבא נקי
קדוש וטהור לפני תורה וזהו נשמחה בך
ר"ל עס הקבלת התורה אשר הוא כ"ב אחרון
דאורייתא אמן :

נִזְכִּירָה דְּדִידְךָ מִיַּיִן מִיִּשְׂרָאֵל אֶהְיֶה׃
דַּהֲנָה הַבּוֹצִיָה רְנוֹנוֹ

שהיו ישראל דביקים בו בלי פירוד אנוש
לפעמים נושא הלדיק באפס מה ממדרגתו
כמו שאמר האמיר זלגה"ה כי הענוג תמיד
אינו הענוג לכן טפל ממדרגתו ואח"כ יתחזק
יותר ולמען לא ישאר שקוע כך וכדי

שיר השירים א

שָׁאֲנִי שְׁחַדְחַרְתָּ שְׁשׂוּפַחְתִּי הַשֶּׁמֶשׁ בְּנִי אָמִי נָחֲרוּ בִי שְׁמִנִי נִמְרָה אֶת
הַכְּרָמִים כְּרָמִי שְׁלִי לֹא נִמְרָתִי: וְהַגִּידָה לִּי שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי אֵיכָה
תִּרְעָה אֵיכָה תִּרְבִּיץ בַּצִּהָרִים שְׁלָמָה אֱהִיהַ כְּעֵטִיהַ עַל עֲדָרֵי
חֲבֵרֶיהָ: " אִם לֹא תִדְעִי לָךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים צֹאֵי לָךְ בְּעֶקְבֵי הַצֹּאן
וְרַעֲיָה

משה משה

הביט און שהשיי אינו מביט באון שעושים
פשוטי העם המכונים בשם יעקב בשביל ולא
רעה עמל בישראל שאינו רואה שום עמלות
ולואות בישראל הם הנדיקים הנקראים בשם
ישראל. והם עובדים לו ית' בזכות ובהירות
ועיני מעלים ומכפרים און בית יעקב
ומכניסים בהם הרהורי תשובה ומייפס אוחס
לפניו ית' ועיני ה' אלקיו עמו. עמו בשופות
לדיק גזר והקב"ה מקיים. והרועת מלך בו.
הרועות והתחזרות מלך עולמים הוא בו
בהלדיק והנה לכל זה זוכה הנדיק עיי
היחודים שעושה בתורתו ותפלתו יוכל ליחד
ולחבר את כלל ישראל גיב ויחא אס לא
חדעי לך חדעי לשון התחזרות כנודע ור"ל
כשלא מוכל לחבר את כלל ישראל ולעשות.
היפה. לייפות אותם. בנשים מלשון נשי היינו
מה נשנו ושנחו אמרת אלוך מלות לבס. אזי
לאי לך בעקבי הלאן היינו בנתיבות הנדיקים
העושים יחודים גדולים כי לאין יש בו לא
רמו על היחוד כידוע. וכמ"ש הסיק אאמור
זללהים שלכן יסדו לנו בברכת התורה ותערב
כו' ולא לאינו כו' ולא אמר זרענו אלא לרמו
על היחודים שאנחנו מבקשים שזוכה שיתק
בפינו וזרעינו אחרינו לעשות היחודים תמיד
ואליהם תלך והם יעלוך למעלה למעלה:
א"י אס לא חדעי לך היפה בנשים כו'
ורעי את גדותיך כו' דידוע כי עיקר
עבודת השם בהיות מחזוק יומר ושוקד
בעצדות ה' יהיה בעיניו עניו ושפל כמו
האבות ומרע"ה שהחזיקו במדת הענוה ועיני
שמחקטן יומר בעיניו זוכה יותר להיות משכן
ה' ולקבל עליו השראת שכינתו ית' וכמשה
אני אשכון את דכא וכמו שמוצא אללנו כיפ
פי"ה המגביה לשבת המשפילי לראות כו'.
בשם הסיק אאמור זללהים יעו"ש ואס
הקב"ה

מוכר בהתלהבות ואני בבחינת שחרות כי
באמת ששופחתי השמש שבהירות העליון בוער
בי לעבדו בהתלהבות חזק ופלא רק בני
אמי נחרו בי בני אומתי הם פשוטי העם
שאיני לריך להרימם ולהעלותם ועיני שמוני
נוטרה את הכרמים שאשמור את ישראל שהם
כרם ה' לזכאות שיוכלו גיב לעבדו ולדבק בו
כראוי והבן:

א"י אל תרלוגי שאני שחרות. כי אני
נקרא המלכות שמים כמ"ש כי אני
אני הוא ובהיות הנדיקים מקטטים מעשים
טובים אזי נחוסף הארה גם כן במלכות
שמים בשכינה הקדושה ולזכאת בגדי תפארת
מן המעש"ט אמנם חיו בהעדר המשכילים
ואין ישראל שמים לב חיו ללכת בדרך ישרה
בא פנס ושחרות חיו בהמלכות הנקרא אכ"י
וזה פירוש הסתוב אל הרלוגי שאני שחרות
ר"ל אל תתמהו על מה שהאני היא המלכות
שמים הוא בבחינות שחרות על מיעוט
עבודתינו חליה אין אנו גרמא בזה כי
באמת ששופחתי השמש שבהירות העליון בוער
בי כשמש לעבדו ככל אך בני אמי נחרו בי
הס האוה"ע הדומקין אוחנו בגזירות קשות
ר"ל אשר מפני זה אין אנו יכולים להרים
ראש לעבדו. שמוני נוטרה את הכרמים.
שריך אני לשמור את האוה"ע שלא יוכלו
לגזור עלינו שום דבר רע ולבטל כל עולמם
ועל כן כרמי שלי לא נטרתי לכן תבטל
מעלינו כל גזירות קשות. ותשפיע עלינו כל
סוב ומוכל לעבדך באמת ולהרים השכינה
הקדושה העליונה אמן:

(ח) אם לא חדעי לך היפה בנשים כו'.
יובן בהקדם אחרינו על פסוק
לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל
ה' אלקיו עמו והרועת מלך בו ור"ל לא

שיר השירים א

ורעי את גדיתיך על משכנות הרעים: י לססתי ברכבי פרעה
דמיתך רעיתי: י נאוו דתיך בתורים צוארך בחרוזים: יא תורי

זהב

משה משה

כי היפה בנשים שלריך אחת לייפות ולחמק
בנשים מה שכבר שכחת לתקן חמאת נעורים.
אפילו המחשבות שהי' לך מעת הוולדך עד
עתה וכמו שאמר אלי הה"ק אאמור ז"ל
בזה הלשון האמן לי בני כי כל המחשבות
שהי' לי מעת הוולד כלם באו אלי בעת
התפלה לתקנם ובעזה"ש תקנתי ולכן כ"ז
שאני מעלה אותם לא יוכל להשיג את
דביקות חלקי גם לריך לתקן מעשיו להשיג
הרצון וגנון שידעת במעי אמך. ונשית ושכחת
אותם כמאחזיז מלאך בא וסוטר על פיו
בעת ילידתו ממעי אמו. ולריך לתקן מעשיו
שיזכר כל הג"ל. לא"י לך. רמו אל היחוד
כ"ל לך רמו על הבושה אותיות כ"ל כ"ל.
ור"ל שחולל להתייחד ולהתחבר עם ח' עלמין.
בעקבי האון. כשתלך בעקבי הדריקים
הנקראים לאן שמעשרות את בעליהן וכמאחזיז
כביכול הדריקים נוחים כח במליא של
מעלה ותלמד ממעשיהם ובאשר יאמרו לך
תעשה או עשה תעשה וגם יכול הכול ואז
ורעי את גדיתיך תוכל לרעות את המזל
כ"ל להיות על משכנות הרעים ור"ל שחיי
על למעלה מן המזל כמו ששכנו הרעים
באברהם נאמר ויזל אתו החולה וכדאיתא
שם ברש"י לא מאלטגנינות שלך שאתה
למעלה מן המזל. וכדאיתא במדרשים ולכן
לא יכלו הרשעים להרע להם לא נמרוד
לאברהם ולא אבימלך ליצחק ולא לבן ליעקב
וכן משה ה"י רועה ולכן ביקש דוד הע"ה ה'
רועי לא אחסר ר"ל שעשיתי להיות רועה
עמך לבן בקשתי לא אחסר שלא אחסר בשום
פעם להשפיע להם כל טוב ותמיד תלך להם
השפע על ידי והבן:

(ט) לססתי ברכבי פרעה דמיתך רעיתי.
נקדים דברי קודש של אאמור
זללה"ה ע"פ לוהר תעשה לתיבה לוהר לשון
בהירות שלריך להוליך דיבורי ותיבות תפלתו
בגדול

הקב"ה שהוא רם על כל חי וקיים לנצח.
אמרו עליו במקום שאתה מולא גדולתו שם
אתה מולא עטרתו. ק"ו ב"ב של ק"ו איך
ישח אתה ויפיל איש לחזיק במדת הענוה
להיות כמל עליו אמו ואז לא תעלים אמו
היא השכינה ממנו אפילו בעת קישוטה
כמבואר בפירוש אאמור זללה"ה בכל מקום
ובפרט בפירוש על תהלים בספר תהלות
ישראל (קפיטל מ"ב) על מ"ש הוזה"ק מאן
דבטי למחמי למטרוניתא כו' דהא מכאן
ולהלאה יעלון חרפי יעו"ש פירוש ויועט
לך ותוכן דבריו שלכן נעלין חרפי כי אין
מדרך ארץ לראות בשעה שמתקטטת המטרוניתא
אבל הדריק שמחזיק עלמו בקטן וטילד אז
יוכל גם אז לחזות אפי' המטרוניתא כי בפני
בנה הקטן אין בושה להאם להתקטט ובפרט
כשינוק ממנה. וע"ש באורך וחשבע לחמחות
נפשיך וכזה מרמז כאן הכתוב אם לא. ר"ל
אם תחזיק עלמך במדת לא היינו במדת
הענוה וכ"ל אז תזכה כי חרפי לך היפה
בנשים תוכל לדעת ולמחמי אפי' מטרוניתא
הנקראת היפה בנשים תוכל לראות ממנו אפילו
בעת נעילת חרעין כ"ל ואז תזכה ורעי את
גדיתיך גדי היא לשון מזל כמו גדי כו'
ור"ל תוכל לרעות מזלם של ישראל ולהפכם
לעובדי כמו הרועים הם האבות שעבדו כל
ימיהם להפך ולשנות מזלם של ישראל לעובדי
ולבדקה אמר והבן:

א"י אם לא חרפי לך כו'. דהנה יש בני
אדם אשר יבנישו דאגה בלבבם למה
נגרע אהנו מכל אחינו בני ישראל הדריקים
שזוכים לדביקות עליון והלא גם אהנו
עוסקים בצורה ועבודה לשמה כפי כוחנו
מזדוע נענו ומנוחה לא מלאנו מזל זה יאמר
הכתוב אם לא חרפי לך כשלא תוכל לדעת
ולתחבר עלמך עם הבושה הרמוז במלת
ליך אותיות כ"ל כעודע אל תחמה על החפץ

שיר השירים א

וזהב נעשה קָדֹךְ עִם נִקְדוֹת הַכֶּסֶף; יָגֵד עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ נִרְדִּי
נָתַן רִיחוֹ: יָגֵד צִרְוֹר הַמּוֹר דּוּדִי לִי בֵּין שְׂדֵי יֵלִין: יָד אֲשַׁבֵּל הַבּוֹפֵר
דּוּדִי לִי בְּכַרְמִי עֵין גְּדִי: טוֹ הִנֵּךְ יָפָה רַעֲיָתִי הִנֵּךְ יָפָה עֵינֶיךָ יוֹנִים:
טוֹ הִנֵּךְ יָפָה דּוּדִי אַף נָעִים אַף עָרְשֵׁנוֹ רַעְנָנָה: יִי קוֹדוֹת בְּתִינוֹ אֲרוֹיִם
רְהִיטֵנוּ בְּרוֹתִים:

אני

משה משה

בגודל בהירות ואיחא בזה"ק דהאותיות
נקראין סוסיו וזהו לסוסתי כשאתה מוילא
אותיות ודיבורי תורה ותפלה תראה לאומרים
בגודל בהירות שיה' ברכבי פרעיה אותיות
פר"ע ה' שיתגלה כבוד מלכותו על ירך
שיבא הנסתר בגולה ואז דמיתך רעיתי אדמה
אותך כאלו אתה רועי ומפרנס אותי.
וכמאמרים ז"ל ישראל מפרנסין לאביהם
שכשמים כלומר ע"י חטוננו ושעשועי הבורא
שמהענג במעשים טובים של ישראל נחוסף
כח כביכול בפמליא של מועלה וכנ"ל:
א"י לסוסתי ברכבי פרעה כו'. דהנה כשבאה
מתחבה וזה לאדם בתוך תפלתו לריך
לפסוק מתפלתו עד שיעלה המ"ז ואח"כ
יתפלל וזהו ים לרמוז בפסוק לסוסתי ברכבי
פרעיה כשאתה ברכבי פרעה דהיינו בתפלה
שיתגלה כבוד מלכותו פר"ע ה' וזה לך
מ"ז המכונה בשם סוס אחי דמיתך רעיתי
לריך אתה רעיתי לדוד ולשחוק עד שתעלה
אותה ואח"כ תתפלל וכנ"ל:
א"י לסוסתי כו'. כמו שאלל הים נהפך על
מזרים מנהגו של עולם שהגם שהסוסים
רצו לברוח מן הים המרכבות משכו את
הסוסים לים. כן דמיתך רעיתי. הגם
שהמתחבנות זרות טורדין אחכם ומושכין
אחכם מעבודתי תתגברו עלמכם עליה ותעלו
אותה והבן:
א"י לסוסתי ברכבי פרעה כו'. ר"ת
בגימטריא יצ"ק שהוא השם של חסד
וכמו שאלל פרעה ה' נגוף למזרים ורפוא
לישראל כן יהי' לכם החסדים ועליהם הדינים
כי צבא על ישראל חסדו אין אורח יכולים
לסבול וממילא הם נרפים וגנפים דמיתך

רעיתי. אותיות תמיד שממיד יהי' כן שיבא
החסד עליכם דייקא אבל לא עליהם כי אם
עלינו יחוסף תמיד גודל חסדו וטובו אמר:
(יג) צרור המור דודי ל' בין שדי ילין.
כתוב ומלכותו בכל משלה.
ויש אשר בהגלות מלכותו ית' אליהם נפתח
להם כל העולמות כמשל בפי העולם כשמיני
האדם מבוקשו יאמרו עליו כי נפתח לו עולם
חדש. וזהו לישראל עם קרובו אבל לא כן
הרשעים כי כאשר יגלה טוב מלכותו עליהם
לעיניהם נעלם והיא בהסתר ועי"ז יאבדו
רשעים מפני אלקים וגעלמים מן העולם
וכמו שה" במזלים כי גולה כבוד ה' היה
נגוף ורפוא כנ"ל ולכן שוררו על הים ה'
ימולך לעולם ועד ותרגומו ה' קאים לעלם
ולעלמי עלמיה הוא הדבר אשר דברנו ה'
קאים כו' שהויתו קאים ועומד לעולם ר"ל
לא לו שהם לדיקי יסודי העולם ומחזיקים
העולם לבד ימות ולהם נפתחים כל העולמות
וגם קאים לעלמי עלמיה ר"ל בצחינת העלם
לא לו שרולים בהתעלמות המלוכה יתעלמו
ויאבדו המה ואתה תעמוד וזה לרור המור
לרור גימטריא מלכותי שהמלכות הוא בצחינת
המור שסובל צ' פירושים לשון מור ואהלות
שהוא בשמים ראש וגם לשון מר ומרירות
לשוגאי ה' וזהו שזיה ה' קח לך בשמים
ראש מר דרור שמה תקח לך בשמים ע"י
ראש הדומה על מילואי אלקים כדאיתא
בכהארי"ל יעו"ש במוסף ר"ת והיינו ע"י
שה' במזלים תחת רשות אלהים אחרים והם
תתגברו לגלות מלכותו ית"ש שהוא אלקים
חיים ומלך עולם ובהתגלות מלכותו הוא
להם כבשמים מור ואהלות, ועי"ז מר דרור
תהיו

שיר השירים ב

ב ^א **אני הבצלת השרון שושנת העמקים** ; ^ב **כשושנה בין החתנים**
כן רעיתי בין הבנות ; ^ג **כתפוח בעצי היער כן דודי בין**
הבנים בצל המדתי וישבתי ופריו מתוק לחבי ; ^ד **הביאני אל בית**
היו ודגלו עלי אהבה ; ^ה **סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים פי**
חולת אהבה אני ; ^ו **שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני** ; ^ז **השבעתני**
אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם
תעוררו את האהבה עד שתחפץ ; ^ח **קול דודי הנה זה בא מדרג**
 ע

משה משה

עשה כלום כי לפני מלך גדול ונורא כמלכנו
 לורינו יולדנו אדונינו אדון כל במה נחשב
 הוא. ולו אלף שנים יחי ויעשה מאה
 פעמים ככה. עדיין לא יספיק לו נגד אחת
 מעובותיו שהציב אמו. וזהו כחפז. ר"ל
 אעפ"י שנושה פירות כחפז אעפ"י יחזיק
 עלמו בעלי היער שאינם עושים פירות. כן
 דודי בין הבנים. כי כן הוא שנושה רגון
 אצלו ומי שהוא במדרגת הבן שנושה רגון
 אצלו מחויב תמיד להחזיק עלמו בבחינת עלי
 היער שאין עושין פירות אעפ"י שבאמת הוא
 עושה פירות כחפז אל יחזיק טובה לעלמו
 והבן :

(ו) **שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני**,
 יתבאר עפ"י הכתוב
 אורך ימים בימינה. בשמאלה עושר וכבוד.
 וידוע מאחז"ל ע"ז למשמאלים זה שלומדים
 שלא לשמה רק עושר וכבוד אבל למימינים
 שעוסקים לשמה גם אורך ימים. והנה בודאי
 העיקר לעסוק לשמה. וזה ירמוז הכתוב
 שמאלו היינו עסק התורה שלא לשמה
 המכונה בשמאל כנ"ל. לדרך להיות תחת
 לראשי. והעיקר הוא וימינו היינו לשמה
 המכונה בימין ואז תחבקני ימינו י"ש :

א"י שמאלו תחת לראשי כו'. דידוע מסיק
 שלריך האדם גם בעסקו בגשמיות
 לכוון הכל לדרך גבוה להעלות הכל לשרש
 כסולם מוגב ארנה וראשו מגיע השמימה.
 והוא כעץ אשר שחול בארץ שורשו למטה
 ועושה פרי למעלה וזהו רמז הכתוב "שמאלו

החת

תהיו לבני חורין ואדונים לשון מרות ואדנות.
 ואל המלכים ה" מר ממות כי נוגפו מיד
 ה' ומלכוהו וכ"ז ה' בעבור כי דודי לי.
 שבתתי את דודי להיות לי לחלק :

גם י"ל מור הוא לשון תמורה. כמו ואם
 המר ימירנו וה"י הוא. כשיעבור האדם
 אה צוראו בשלימות. תקטן תמיד העבודה
 בעיניו ומתחזק תמיד לעלות למעלה. ומחדש
 בכל יום מלכותו בבחינה מחודשת כמו
 שמינו באלע"ה ואברהם זקן בא בימים. כי
 ה"י זקן זה קנה חכמה ע"י כי בא בימים
 בכל ימיו ה"י בא מידי יום ביומו בעבודות
 חדשה. ולכן בא בשני ימיים להמשיך יומין
 עילאין ליומין תתאין כנודע וי"א ואם המר
 ימירנו שאם ימיר ויחליף בכל פעם בעבודות
 מחודשת כנ"ל אזי וה"י הוא יוכה להשיג
 עולם העליון מלכותא דעילא שנקרא הוא.
 וזהו לר"ר גימטריא מלכות כנ"ל. כשהוא
 בבחינת מור להמיר ולהחליף בכל עת בבחינה
 מחודשת כנ"ל אזכה כי דודי לי שיתגלה
 דודי לי. ועיניו בין שדי ילין בשם שדי לשדר
 כל המערכות אשר לא טובים יהפכו לי
 לפובה. וגם בין שדי המניקים לי להשפיע
 עלינו טובו וחסדו עמנו בכל טוב. בבני חיי
 ומוצי לנו ולכל ישראל אמן :

ב (ג) **כתפוח בעצי היער כן דודי**
 בין הבנים. דהנה

פיקר השלימות הוא שלא להחזיק עלמו בשום
 מדרגה מהמדרגות אעפ"י שבאמת עושה
 מלות ומוע"ט יחי בעיניו כאלו עדיין לא

שיר השירים ב ג

עַל הַהָרִים מִקְפֵּץ עַל הַנִּבְעוֹת: ט דוֹמָה דוּדִי לְצִבִּי אוֹ לְעוֹפֶר
הָאֵילִים הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחֵר בְּתֵלָנוּ מִשְׁנִיחַ מִן הַחֲלוּנוֹת מִצִּיץ מִן
הַחֲרָבִים: י עֲנֵה דוּדִי וְאָמַר לִי קוֹמִי לָךְ רַעֲיָתִי יִפְתִּי וְלִבִּי לָךְ:
יא כִּי הִנֵּה הִסְתָּיו עֲבַר הַנָּשִׁם חֲלָף הַלֵּךְ לֹא: יב הַנֶּצְנִים נִרְאוּ
בָאָרֶץ עֵת הַזֹּמִיר הִגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ: יג הַתְּאֵנָה
חֲנֻמָּה פָּנִיָּה וְהַגִּפְנִים סִמְדָּר נָתַנוּ רִיחַ קוֹמִי לָךְ רַעֲיָתִי יִפְתִּי וְלִבִּי
לָךְ: יד יוֹנְתִי בַּחֲנוּי הִסְלַע בְּסִתֵּר הַמְדִּירָנָה הִרְאִינִי אֶת מְרֹאֲךָ
הַשְׁמִיעֵנִי אֶת קוֹלֶךָ כִּי קוֹלֶךָ עָרֵב וּמְרֹאֲךָ נְאוֹה: טו אֲחֻזּוֹ לֹנוּ שְׁעָרִים
שְׁעָרִים קִטְנִים מִחֲבָלִים בְּרָמִים וּבְרָמִינוּ סִמְדָּר: טז דוּדִי לִי וְאִנִּי
לֹא הִרְעָה בְּשׁוֹשְׁנִים: יז עַד שִׁפּוֹחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים סָבִי דְמָה
לָךְ דוּדִי לְצִבִּי אוֹ לְעוֹפֶר הָאֵילִים עַל הָרִי בְּתָר:

ג א עַל מִשְׁכְּבִי בְּלִילֹת בִּקְשָׁתִי אֶת שְׁאֵהְבָה נִפְשִׁי בִּקְשָׁתִי וְלֹא
מִצָּאתִיו: ב אָקוּמָה נָא וְאִסּוּבְכָה בְּעִיר בְּשׁוֹקִים וּבְרַחוּבוֹת
אֲבִקְשָׁה אֶת שְׁאֵהְבָה נִפְשִׁי בִּקְשָׁתִי וְלֹא מִצָּאתִיו: ג מִצָּאוֹנֵי הַשְּׁמֵרִים
הַסּוֹבְבִים בְּעִיר אֶת שְׁאֵהְבָה נִפְשִׁי רְאִיתָם: ד כְּמַעַט שְׁעַבְרָתִי מֵהֶם
עַד שֶׁמִּצָּאתִי אֶת שְׁאֵהְבָה נִפְשִׁי אֲחֻזְתִּיו וְלֹא אֶרְפְּנוּ עַד שֶׁהִבֵּאתִיו
אֶל בֵּית אִמִּי וְאֶל חֲדָר הוֹרָתִי: ה הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַּיִם
בְּצִבְאוֹת אוֹ בְּאִילֹת הַשָּׂדֶה אִם תַּעֲרִיר וְאִם תַּעֲזוֹרְרוּ אֶת הָאֵהְבָה
עַד שֶׁתִּחַפֵּץ: ו מִי זֹאת עוֹלָה מִן הַמִּדְבָּר בְּתַמְרוֹת עֶשֶׂן מִקְטֹרֶת
מִר וּלְבוֹנָה מִכֹּל אֲבִקְתָּ רוֹכֵל: ז הִנֵּה מִמֶּנּוּ שֶׁלְשֹׁמָה שְׁשִׁים
גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבוּרֵי יִשְׂרָאֵל: ח כָּלֵם אֲחֻזִּי חָרֵב מִלְּמִדִּי
מִלְחָמָה אִישׁ חָרְבוֹ עַל יְרִיכוֹ מִפָּחַד בְּלִילֹת: ט אֶפְרָיִם עָשָׂה לֹא
הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מַעְצֵי הַלְּבָנוֹן: י עֲמֹדָיו עָשָׂה כֶּסֶף רִפִּידָתוֹ וְהָב
מִרְכָּבוֹ אֶרְנָמָן תּוֹכּוֹ רִצּוֹף אֲהָבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַּיִם: יא צִאִינָה וְרֹאִינָה
בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בַּעֲמֹרָה שְׁעֵמֶרָה לֹא אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם
שִׁמְחַת לָבוֹ:

הַגִּי

משה משה

חלק לעוה"ב. כי מדה במדה ניתן להם.
ע"י שהם מעלים את ה"ש דהיינו הגשמיים
שהוא צמיחה יש מעלים אותם להיות ש"י.
ויבילו ש"י למורא. לכן כפעלם ישלם להם
ויש להם חלק לעוה"ב. ועתיד להחיל לכל
לדיק

ימחת ילראשי ר"ת שח"ל ור"ל שמאלו גם
הענינים הגשמיים יב"ו כעץ שחול כנ"ל שיראה
להעלותו תחת לראשי לעולם העליון. ור"ת
מן ש"מאלו וס"ת מן לראש"י הוא אותיות
ש"י ע"ד שאלמו חכ"ל כל ישראל יש להם

שיר השירים ד ה

ד * הַנֶּדֶד יָפָה רַעֲיָתִי הַנֶּדֶד יָפָה עֵינֶיךָ יוֹנִים מִכַּעֲד לְצַמְתֶּךָ שַׁעֲרֶךָ
כַּעֲדֵר הָעֵזִים שֶׁנִּלְשׁוּ מִהָר גִּלְעָד: ב שְׁנֵי כַּעֲדֵר הַקְּצוּבוֹת
שַׁעֲרֵי מִן הַרְחָצָה שְׂכָלָם מִתְאַיְמוֹת וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם: ג כְּחוֹט
הַשָּׁנִי שִׁפְתוֹתֶיךָ וּמִדְּבָרְךָ נֹאחַ כַּפְלָה הֶרְמוֹן רִבְתָּךְ מִכַּעֲד לְצַמְתֶּךָ:
ד כַּמְגִּדֵל דּוֹד צוֹאֲרֶךְ בְּנוֹי לְתַלְפִּיּוֹת אֶלֶף הַמִּגֵּן תִּלְדִּי עָלָיו כֹּל
שְׁלֹמֵי הַגְּבוּרִים: ה שְׁנֵי שְׂדֵיךָ כִּשְׁנֵי עֲפָרִים תְּאוּמִי צְבִיָּה הָרָעִים
בְּשׁוֹשְׁנִים: ו עַד שִׁפּוֹת הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים אֶלֶךְ לִי אֵל הַר הַמּוֹר
וְאֵל גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה: ז כֶּלֶךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ: ח אֲתִי מִלְּבֹנוֹן
כֶּלֶה אֲתִי מִלְּבֹנוֹן תִּבְאִי תִשׁוּרִי מֵרֹאשׁ אֲמֵנָה מֵרֹאשׁ שְׁנִיר וְהֶרְמוֹן
מִמַּעֲוֹנוֹת אֲרֻיּוֹת מִהָרָרִי נִמְרִים: ט לִבְבַּתִּי אַחֲוִיתִי כֶלֶה לִבְבַּתִּי
בְּאַחַת מֵעֵינֶיךָ בְּאַחַד עֵנֶק מִצִּירוֹנֶיךָ: י מֵה יָפוּ דְדִיךְ אַחֲוִיתִי כֶלֶה
מֵה מִיבֹו דְדִיךְ מִיֵּן וְרִיחַ שְׁמֶנֶךָ מִכֹּל בְּשָׂמִים: יא נוֹפֶת תִּמְפָּנָה
שִׁפְתוֹתֶיךָ כֶלֶה דִּבֶּשׁ וְחֶלֶב תַּחַת לְשׁוֹנֶךָ וְרִיחַ שְׁלֹמֶתֶיךָ כְּרִיחַ
לְבָנוֹן: יב בֵּן נָעִיר אַחֲוִיתִי כֶלֶה גֵל נְעוּר מֵעֵין חֲתוּם: יג שְׁלֹחֶיךָ
פָּרִדָם רְמוּנִים עִם פְּרִי מְגִדִּים כְּפָרִים עִם נָרְדִּים: יד נָרְד וְכֶרֶם
קִנָּה וְקִנְמוֹן עִם כֹּל עֵצִי לְבוֹנָה מֵר וְאַהֲלוֹת עִם כֹּל רֹאשִׁי
בְּשָׂמִים: טו מֵעֵין גָּנִים בָּאֵר מֵיִם חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן: טז עוֹרִי
צָפוֹן וּבּוֹאִי תִימָן הִפִּיחִי גִנִּי יוֹלֵוּ בְּשָׁמִי יִבֹּא דוֹדִי לָגֹנוּ וַיֹּאכֶל
פְּרִי מִגְדִּיו:

ח * בָּאתִי לָגִנִּי אַחֲוִיתִי כֶלֶה אֲרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֲכַלְתִּי יַעֲרִי
עִם דִּבְשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִן עִם הֶלְבִי אֲכָלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשִׁכְרוּ
דוֹדִים: ב אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עַר קוֹל דוֹדִי דוֹפֵק פֶּתַחִי לִי אַחֲוִיתִי
רַעֲיָתִי יוֹנִתִי הִמְתִּי שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא מֵל קִנְצוֹתִי רְסִיסִי לִילָה:
ג פִּשְׁמִתִּי אֶת כַּתְנִתִּי אֵיכָבֶה אֶלְכַּשְׁנָה רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלִי אֵיכָבֶה
אֲמָנָם: ד דוֹדִי לָלַח יָדוּ מִן הַחֹר וּמַעִי הָמוּ עָלָיו: ה קָמְתִי אֲנִי
לְפֶתוֹחַ לְדוֹדִי וְיָדִי נָטַפּוּ מוֹר וְאַצְבָּעֵתִי מוֹר עוֹבֵר עַל כַּפּוֹת
הַמִּנְעוֹל: ו פִּתַּחְתִּי אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי חִמַּק עֹבֵר נִפְשִׁי יֵצֵאֵה בְּדַבָּרוֹ
בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאֲתִיהוּ קִרְאֲתִיו וְלֹא עָנָנִי: ז מִצְאֲנִי הַשְּׁמֵרִים
הַסִּבְכִּים בַּעִיר הַכּוֹנֵי פָּצְעוּנִי נִשְׂאוּ אֶת רִדְדִי מֵעָלִי שׁוֹמְרֵי הַחוֹמוֹת:
ח הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם אִם תִּמְצְאוּ אֶת דוֹדִי מֵה תִּגִּדוּ
לֹו שְׁתוֹלַת אֶהְבֶּה אֲנִי: ט מֵה דוֹרְךָ מִדּוֹד הִנֵּפָה בְּנָשִׁים מֵה דוֹרְךָ

שיר השירים ה'

מדור שפכה השפעתנו: י דודי צה ואדום דגול מרבבה: יא ראשו
פתם פו קוצותיו תלתלים שהורות פעורב: יב עיניו פיונים על
אפיקי מים רוחצות בחלב יושבות על מלאה: יג לחיו פערנת
הבשם מנדלות מרקחים שפתותיו שושנים נוספות מור עובר:
יד ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש מעיו עשת שן מערפת
ספירים: טו שוקיו עמודי שש מיסדים על אדני פו מראהו כלבנון
בחור בארזים: טז חכו ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי
בנות ירושלים:

ו "אנה הלך דודך היפה בנשים אנה פנה דודך ונבקשנו עמך:
ב דודי ירד לגנו לערוגות הבשם לרעות בגנים ולדקום
שושנים: ג אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים: ד יפה את רעיתי
בתרצה נאזה בירושלים אימה פנדלות: ה הסבי עיניך מנגדי
שהם הרחיבני שערך בעדר העזים שגלשו מן הגלעד: ו שניך
בעדר הרחלים שעלו מן הרחצה שבלם מתאימות ושבלה אין
בהם: ז כפלה הרמון רקתך מבעד לצמתך: ח ששים המה מלכות
ושמונים פילגשים ועלמות אין מספר: ט אחת היא יונתי תמתי
אחת היא לאמה ברה היא ליוצרתה ראוה בנות ויאשרוה מלכות
ופילגשים ויהללוה: י מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה
כחשה

מטה משה

דגופא. ולז אוכל לומר. זה דודי וזה רעי.
ע"י שאני מן בנות ירושלים מן הבונים
להיות יריאים ושלמים להנצ"ה וכ"ש והבן
היעב:

ו (ו) מי זאת כו' יפה כלבנה ברה
כחשה. דאחא פני משה
כפני חמה פני יושע כפני לבנה. וידוע
דהלבנה לית לה מנרמה כלום. כ"א מה
שמקבלה מאור השמש. והחמה הוא בהירות
העליון. וככה בקרב בני ישראל יש לדיקים
גדולים במדריגה שמרמזין להחמה. ש"ס להם
גדול בהירות העליון. ויש שאין להם מעולם
כלום כ"א מה שמקבלים הארה ובהירות
מהלדיק שבדור והם מכוונים בשם לבנה
ושמא יעלה על לב האדם לומר שאותם
סהם בבחינת לבנה אינם חביבים בעיני
הש"ס

לדיק ש"י עולמות וימינו החבקי:
ה (טז) חכו ממתקים וכולו מחמדים
כו'. ידוע מס"ק
כי לחיך גרון נמשך מנולד ונקס. ומחך וגרון
לאבא ואחא והם נגד י"ה והקול הוא
הפנימיות ואלא מחך ומתיחד חיך וגרון
ואח"כ נעשה למזל לבא לבחינת הדיבור ועיקר
המחיקות הוא הקול שהוא הפנימיות. וידוע
מובא אללינו כ"פ בשם ה"ק אאמור
זללה"ה פ"י הכי לא אחלל בריתי ומואל שפתי
לא אשנה כי ברית המעור וברית הלשון
מכוונים זה כנגד זה וז"ל לא אחלל בריתי.
כשאני שומר בריתי לכל לחללו בודאי מואל
שפתי לא אשנה ע"ש באריכות. וזה ג"כ
פירש חכו ממחקים. שהחיך מחוק בזמן
שהוא וכולו מחמדים. כששומר בריתו סיומא

שיר השירים ו ז

בַּחֲמָה אֵימָה בְּנִדְנָלוֹת: יָא אֵל גִּנַּת אֲנֹנִי יִרְדְּתִי לְרֹאוֹת בְּאֵבִי הַנְּחָל
לְרֹאוֹת הַפְּרָחָה הַגֶּפֶן הַנִּצּוֹ הָרִמְעִים; יֵב לֹא יִדְעָתִי נַפְשִׁי שְׁמַתִּנִּי
מִרְכַּבּוֹת עַמִּי נָדִיב:

ז א שׁוּבִי שׁוּבִי הַשּׁוֹלֵמִית שׁוּבִי וְנַחֲזָה בְךָ מִה תַּחֲזוּ בַּשּׁוֹלֵמִית
בְּמַחֲלֵת הַמַּהֲנִים: י מִה יָפוּ פַעֲמֶיךָ בְּנִעְלָיִם בַּת נָדִיב
חֲמוּקֵי יִרְכִיךָ כִּמּוֹ חֲלָאִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אֶמֶן: י ג שְׂרָרְךָ אֲנִי הַסֹּהַר אֵל
יִחְסֹר הַמְּזוּג בְּמִנְךָ עֲרֻמַּת הַטִּים סוּגָה בַּשּׁוֹשָׁנִים: י ד שְׁנֵי שְׂדֵיךָ בְּשְׁנֵי
עֲפָרִים תִּאֲמָנִי צִבְיָה: י ה צוּאֲרֶךְ כַּמְגִּדֵל הַשֵּׁן עֵינֶיךָ בְּרֻכּוֹת בַּחֲשׁוֹן
עַל שַׁעַר בַּת רַבִּים אַפְּךָ כַּמְגִּדֵל הַרְבֵּנוֹן צוּפָה פָּנֵי דְמָשֶׁק: י ו רֹאשְׁךָ
עַלֶיךָ כַּפְרָמֶל וְדִלֵּת רֹאשְׁךָ כַּאֲרָגְמָן מִלֶּךָ אֲסוּר בְּרֵהֲמִים: י ז מִה
יָפִית וּמִה נִעְמַת אֲהֶבָה בַּת־עֲנוּנִים: י ח וְאֵת קוֹמַתְךָ דְּמָתָה לְתַמָּר
וְשְׂדֵיךָ לְאַשְׁכְּלוֹת: י ט אֲמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְּתַמָּר אַחֲזָה בְּסַנְסֵנוֹ וַיְהִי נָא
שְׂדֵיךָ כַּאֲשֶׁכְלוֹת הַגֶּפֶן וְרִיחַ אַפְּךָ בַּתְּפוּחִים: י י וְהַכֶּךְ כִּיִּין הַטּוֹב
הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁדִּים דּוֹכֵב שִׁפְתֵי יֹשְׁנִים: י יא אֲנִי לְדוּדֵי וְעַלֵּי
תְּשׁוּקָתוֹ: י יב לִבָּה דוּדֵי נִצָּא הַשָּׂדֶה נִדְיָה בַּכְּפָרִים: י יג נִשְׁכִּימָה
לכרמים

מטה משה

קלַת גִּנוֹת חִי' לַהֲבוֹבָה לִירֵד לַשְּׁרוֹת בְּקֶרֶב
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־יִכּוֹן יִרְדְּתִי לְרֹאוֹת בְּאֵבִי הַנְּחָל.
ר' ל' לַהֲשִׁיעַ לַהֵם הַשְּׁפֹטוֹת מִנְּחָל הָעֵלְיוֹן וְגַם
נח"ל הוּא טוֹטְרִיקוֹן "נוֹר" חֶסֶד "לֹאֲלָפִים
וְגַם "נִפְשֵׁינוּ "חֲכָתָה "לֹה" וְכִמוֹ שֶׁאִמַּר
אֲמוּרָה זֹלָה"ה וְר' ל' סִירְדָּת בְּשִׁבִּיל אֲבִי
הַנְּחָל דִּהְיִינוּ בְּשִׁבִּיל אֲבִי מַעֲשִׂיהָ הַטּוֹבִים
שֶׁנִּפְשׁוֹתָם חֲכָתָה לֹה תְּמוּד וְעִ"כ מִדָּה בַּמִּדָּה
אֲנִי נוֹר חֶסֶד לֹאֲלָפִים כְּכִ"ל:

ז (יד) הַדּוּדֵאִים נִתְּנוּ רִיחַ כו'. יל
ע"ד הַפִּשּׁוּט. ע"ד
שֶׁאֲחִזִּיל ע"פ כַּפְלֵת הַרְמוֹן רִקְחָךְ אֲפִילוֹ
רִיקְנִים שֶׁכָּךְ מִלְּאִים מוֹלֵת כְּרֻמֹּן. כִּכָּה
נוֹכַל לוֹמַר בַּ"ה. הַדּוּדֵאִים רִמּוֹ לֹאֲנָשִׁים
הַפְּחוּתִים וְקִטְנֵי הָעֵרֶךְ גִּ"כ נִתְּנוּ רִיחַ טוֹב
בַּמַּעֲשֵׂה הַמּוֹלֵת שֶׁלֹּא וּמִמִּלְּאָ וְעַל פִּתְחוֹ
הֵם הַלְדִּיקִים הַגְּמוּרִים שֶׁפִּתְחוּן כָּל הַשְּׁעָרִים
הָעֵלְיוֹנִים מִהַשְּׁפֹטוֹת טוֹבוֹת. כָּל מַגִּידִים בּוֹדֵאֵי
יֵשׁ בָּהֶם כָּל הַמִּינִי מַגִּידִים מַעֲשִׂדוֹת וּמַעֲשִׂ"ט.
וְזֶה וְעַל פִּתְחוֹ ע"י הַלְדִּיקִים כְּכִ"ל. כָּל
מַגִּידִים

הַפִּי"ת בִּ"ה. לִזִּיא יִפֶּה כְּלִבָּנָה שֶׁאֲפִילוֹ בְּנַחֲיַת
לִבָּנָה יִפֶּה הוּא מֵאֵל. בְּרַח כַּחֲמָה. אֲבָל
בְּאוֹתָם שֶׁהֵם בְּמִדְּרוֹגַת חֲמָה הִיא בְּרַח וְחוּקָה
מֵאֵל וְהֵבֵן:

(יא) אֵל גִּנַּת אֲנֹנִי יִרְדְּתִי כו'. יֵשׁ לַפֶּרֶשׁ
דְּמַרְמוֹ לִכְנָסִי שְׁמִכּוֹנִים
בְּשֵׁם גִּנָּה. ע"ד הַכְּחוּב וְהֵרָ יוֹלָא מַעֲדָן
לַהֲשִׁיקוֹת אֵת הַגֶּן הֵם הַכְּנָסִי. וְעַשׂ הַדְּבָר
שְׁמִכּוֹנִים כְּנָסִי בְּשֵׁם גֶּן כִּמוֹ שֶׁבְּגִינָה טְעוּעִים
כָּל מִינֵי אֵילָנוֹת וְאֲפִילוֹ אוֹתָן שֶׁאֵין עוֹשִׂין
פִּירָה. כִּ"כ בְּחוּךְ יִשְׂרָאֵל כַּמִּלְּאִים מִכָּל מִינֵי
בִּנְיָ"שׁ שֶׁעוֹשִׂין פִּירוֹת וְיֵשׁ שֶׁאֵין עוֹשִׂין פִּירוֹת
אֲשֶׁר־יִכּוֹ הֵם חֲבִיבִים בְּעֵינֵי הַסִּי וְכַמִּשְׁ"ל לַעֲלִי
ע"פ יִפֶּה כְּלִבָּנָה כו' ע"פ. וְזֶה מֵאִמַּר הַכְּחוּב.
אֵל גִּנָּה. רִמּוֹ עַל הַכְּנָסִי. שְׁמִכּוֹנָה בְּשֵׁם
גִּינָה כְּכִ"ל. אֲנֹנִי כְּדֹאִיחָא בְּדַחְכּוּלִּי שֶׁלֹּאֲנֹנִי
יֵשׁ שְׁלֵשָׁה קְלִיפוֹת. וְהַפְּתוּיּוֹת הוּא הַפְּרִי כִּמוֹ
כֵּן הַכְּכִי"ש בְּיָהֶם הַרְבֵּה מִינֵי בְּנִי"א וְהַעֲיָקָר
הוּא הַפְּרִי הֵם הַלְדִּיקִים שֶׁבְּיָהֶם. וְזֶה אֵל
גִּנַּת כו' מִלְּשׁוֹן גִּנוֹת. שֶׁאֲשֶׁר־יִכּוֹ שֶׁכְּבִיכּוֹל הוּא

שיר השירים ז ח

לְכַרְמִים נִדְאָה אִם פָּרְחָה הִגֵּפֶן פָּתַח הַסְמִדִּיר הִנְצוּ הָרְמוּנִים שָׁם
אֶתְּן אֶת דּוּדֵי לֶךְ: יֵד הַדּוּדָאִים נָתַנוּ רִיחַ וְעַל פִּתְחֵינוּ כָּל מְנָדִים
הִדְשִׁים גַּם יִשְׁנִים דּוּדֵי צִפְנָתִי לֶךְ:

ח א מִי יִתְנֶה כֹּאֵף לִי יוֹנֵק שְׂדֵי אִמִּי אֲמַצְאֶךָ כְּהוֹץ אֲשַׁקֶּךָ גַּם לֹא
יָבוֹז לִי: ב אֲנִהְיֶה אֲבִיאֶךָ אֶל בֵּית אִמִּי תִלְמַדְנִי אֲשַׁקֶּךָ
מִיַּן הַרְקֹחַ מַעֲסִים רַמְנִי: ג שְׂמֹאלִי תִהְיֶה רֹאשִׁי וְיָמִינוּ תַּחבְּרָנִי:
ד הַשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם מִה תַּעֲרִירוּ וּמִה תַּעֲלִירוּ אֶת הָאֲהֻבָּה
עַד שֶׁתִּהְיֶינָה: ה מִי זֹאת עֹלָה מִן הַמִּדְבָּר מִתְרַפֶּקֶת עַל דּוּדֵה תַּחַת
הַתְּפֹחַ עוֹרֶרְתִּיךָ שְׂמָה חֲבַלְתֶּךָ אִמֶּךָ שְׂמָה חֲבַלְתָּה יִלְדְתֶךָ: ו שִׁמְנִי
כַּחוֹתֶם עַל לֶבֶךָ כַּחוֹתֶם עַל זְרֻעֶךָ כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֲהֻבָּה קָשָׁה
כְּשֶׂאוֹר קִנְיָה רִשְׁפִּיהָ רִשְׁפִּי אֵשׁ שִׁלְהִבְתִּיהָ: ז מַיִם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ
לְכַבּוֹת אֶת הָאֲהֻבָּה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן
בֵּיתוֹ בְּאֲהֻבָּה בּוֹז יָבוֹז לוֹ: ח אַחֹת לָנוּ כְּמוֹתָה וְשָׂדִים אֵין לָהּ מִה
נַעֲטָה לְאַחֻתָנוּ בְּיוֹם שִׁידוּכָהּ בָּהּ: ט אִם הוֹמָה הִיא נִכְנָה עֲלֶיהָ
טִירֵת כֶּסֶף וְאִם דָּלָת הִיא נָצוּר עֲלֶיהָ לֹזֵחַ אָדָּם: י אֲנִי חוֹמָה וְשָׂדֵי
כְּמִנְדָּלוֹת אוֹ הֵייתִי בְּעֵינָיו כְּמוֹצֵאת שָׁלוֹם: יא כָּרֶם הִיָּה לְשִׁלְמָה
בְּכַעַל הַמֶּזֶן נָתַן אֶת הַכָּרֶם לְנוֹטְרִים אִישׁ יָבֹא בְּפָרִיו אֶלֶף כֶּסֶף:
יב כָּרְמִי שְׂדֵי לִפְנֵי הָאֶלֶף לֶךְ שְׁלֵמָה וּמֵאֲתִים לְנוֹטְרִים אֶת פְּרִיו:
יג הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגִּנִּים חֲבֵרִים מְקַשִּׁיכִים לְקוֹלֶךָ הַשְׁמִיעֵנִי: יד בָּרַח דּוּדֵי
וְדָמָה לֶךְ לְצִבִּי אוֹ לְעֶפֶר הָאֵילִים עַל הָרֵי בְשָׂמִים:

רבן

ממה משה

מה. חך. אעפ"כ הגם שהענוה משוכחת
מאל. עכ"ז כשיפול למדת הענוה לא יפול
לגמרי כי אז כל יערב לבו לגשת לעבדות
העבד. ולז"א ושדים אין לה. פי' כדי
שיה' לו יניקה ואחיוה להמדבק בהעבד.
אין לה, שופיע עליו אור העליון מבחי' אין
העליון. והבן:
בעור אדיר האדירים. סיפנו דרושי שיר
השירים:

מגדים גם שאר כללות ישראל יש בהם
מכל מיני מגדים ממוזות ומעש"ט ע"י
התחברות בלדיקי הדור והבן:

ח (ח) אחות לָנוּ קטנה. ושדים אין
לה. י"ל פ"ה אחות

לנו. עיקר ההתחברות שנוכל לדבק בהעבד"ה
כי תיבט לנ"ו בגימטרי' אלה"ס. הוא קטנה.
העיקר הוא ע"י קטנות והענוה וכמ"ס
אלע"ה ואנכי עפר ואפר. ומרע"ה אמר ונחנו

תם ונשלם שבח לאר בורא עולם.

דרוש לשיר השירים

שיר השירים אשר לשלמה. יש לבאר ע"ד שה"כ כי כל העמים ילכו בו ואמרו כלך בשם כו' ר"ל שכל הליכותינו הוא לאלקים חיים ונצח עולם. וכמשה"כ בול אל ד' דרכיך. ולכן נבאר בזה דמ"ח איברים וספיה גידים ג' תרי"ג בזה ע"י הסרי"ג פקודין המיוחדים כדי שישם הוי"ו יח"ש בזה ע"י שכל ידם יחלש צו נגד דמ"ח איברי האדם וספיה גידיו שכל ידם יחלש צו הש"י. וכמשה"כ ד' מלך גלות לבש לבש ד' עוז החלזר. החלז"ר ג' תרי"ג. וזהו כ"ז שכל תליכות האדם בזה ותפלה למען הש"י. וזהו שיר השירים אימתי הוא משובח וכל השירים. אשר לשלמה. אשר לשון אשוריו כלומר כשכל אשוריו ורבינו המה למלך שהשלים שלו: או אשר הוא כלומר אשר הולך אחריו כאשר כהנו לפירושינו להגד' והוא כמה פעמים נסיק. כי יש יל"ו בכללות ויש יל"ו בפרט כל אחד ואלו ומו"ל ים שלו וכנסק לרמוזם הנבר למדני בהירא עילאה. ועי"ז יחזקו כל צחי' הדין המיוחדים צמח אש"ר. כי אור ה' הוא אלקים פשוט. ואור ש' הוא אלקים צמחא. ואור ר' הוא אלקים צריצו כידוע. וזהו אשר לשלמה שיצא הכל למלך שהשלים שלו ויהפך הכל לרחמים גמורים חן: ישקני משקיות פיהו כי טובים דודיך מיין. יש לפרש שנקדים מחילה פיה"כ פוחח את ידך ומשניע לכל מי רלון שפרטנו צמ"צו"י על חסלים. ויועז שחמ"ל אל תקן דיי"ך חלל יודי"ך. והנראה צמ"צו"י דבריהם ז"ל שהכל ענין אחר. והוא דהנה ידוע דהצו"ה הוא חן סוף ולמלך עלמו לקוף להצנח עמו ישראל. וזה פוחח אל ידך יד נקרא הכה שפחח הש"י כמו שהוא ח"ס ולמלך עלמו לקוף. וזהו יודי"ך לצחי' יודי"ך. ויודי"ך צמחא ג' כי אור "בחר" ור"ל שלמלך עלמו לקבל חטוב ונחמד אשר יבחרו לו ישראל עס קרובו. ומשניע לכל מי רלון שמשניע לכל אדם שהוא צמ"ח. מי הם הליקים. לא כן הרשעים שגם צמ"הם כו'. אבל הליקים נקראו חיים ומשניע להם הרלון שה"י צמ"ח לצדו את העולם. שלמה שיקבלו ישראל את המור' ויחננו לו חטוב מפעולותיהם. חמ"ס האמת הוא כאשר קדם לנו לעיל כי גם דברי התורה והתפילה הוא מחמו יח"ש. ושכינה מדברת מחוץ גרוננו כי בכל אור יש שנות ולרופים וכ"ל. וזהו אדרי שפתי הפחח ופי יגיד ההלך כלומר שר' הוא הפוחח שפתי שהש"י צמ"ח הוא המדבר צ' והשכינה על שפתי. כי שפ"ה ג' שכינה. וזהו אורל לדבר. ופי יגיד ההלך דייקא. ומדוע כי חסלה הוא מעולמות העליונים. והנם מי שאינו עדין צמ"ח ז' מ"ח לזה הועמדו ימי הספירה להאיר ולתקן כל המדות חמ"ס חמ"י עד צדו אל מלכותו ודוקא מלכותו שצמ"ח. וזהו ישקני משקיות פיהו ישקני לשון מוחות כמו על פ"ך ישק כל עמי. שהקני

יזכנו ויפרכנו משקיות ומזכות פיו ומשם שכל מול"א פי הוא מר' והוא מלובש צו ומשם הוא המדבר צ' כי טובים דודיך מיין טובים לשון האמת כמו שהענינו את המדות שחמ"ר לו דודיך יוסר מיין מכל העטוי עוה"ז. וזהו האדם צמ"ח. זו א"י יהא הוא בזה והקצ"ה מוקים כו'. וזהו ישקני משקיות פיהו שכל מה שפיהו יאמר יהא על פי וישקנו ויזכנו מחמת פיו ויגזר חומר על ישראל צמ"ח ומזכיר וכן יקום חן: א"י ישקני משקיות פיהו ולבא רס חמו מוזן אמר פיהו ולא אמר פיו. חמ"ס האדם לר"ך חמ"ר צמ"ח מנעשו ליחד קוצ"ה ושכינתו. והנה יש שני מיני יזגים זוגא עילאה וזוגא תחתא. מה שניחד האדם בזה ותפילה ומחלל צמ"ח. עניניו והעטוי עוה"ז עד קרוב להפשטות הגשמיים. וזה יחוד עליון צמ"ח. והוא צמ"ח עילאה פושט לורה. ויש אשר גם צמ"ח הגשמיים כמו צמ"ח כלו ומשחור וכדומה לר"כ הגשמיים והתכחים. מדר וועלה הכל לשקם והוא יחוד תחתון צמ"ח. ה' ש"ה אור ר' עס ר' או לירוק ר' ועי"ז. והמשכה תחתון הכל ונחיד קוצ"ה ושכינתו. וזהו ישקני משקיות פיהו. חמ"ס שאזכה לעשות המשקיות והשקיות רוחא צמ"ח. חמ"ס שח"ה צמ"ח. ה' צמ"ח תחתון כ"ל. אזכה ג"כ לצמ"ח. וזהו ו' וכ"ל ליחוד העליון וזהו דייקא פיה"ו יח"ו לרמוז כ"ל והגן:

לר"ח שמניך טובים כו'. מדר דשמן מורה על החכמה ידוע כי בראשית ברא כו' חמ"ס יונתן צמ"ח עזר החכמה. ה' החכמה שלמה הקצ"ה שקבלו ישראל אורה ברא את העולם. וזהו שמן הטוב על הראש יורד כו' ע"פ מדרשו. הראש הוא הקצ"ה ור"ל ע"י השמן היא החכמה. הטוב לשון האמת כ"ל האיר על הראש שימלא טוב ד' וימלא אלקותו בעולם. ויורד על הזקן זקן זה שקנה חכמה ע"י החכמה הוריר עלמו כביכול ולמלך עלמו מח"ס לקוף. אבל צמ"ח הזקנה הוא חו צמ"ח דין לכ"ה שיה" זקן אהרן הכהן המורה על חסד. ומח"ס חלל כזה שטוב להפוך הכל לחסד. לכ"ה שיעור ע"פ מדרשו שהחמד יורד ע"פ המדות והאחזקתו דלחמ"ח. וכשהאדם מתקן מדרשו אח"ה לחמ"ח יורד החסד ע"פ מדרשו. וזהו לר"ח שמניך עזר החכמה המוכנה בשם שמן. טובים כעשה האלה שופיע ויז"ח טוב ד' בעולם וימלא אלקותו. שמן חורק שמ"ך שמן הוא החכמה הריק וגילה ופירסם את שמו שלמלך עלמך לכ"ה מ"ה. על כן עלמו לחסדן עלמו לשון צמ"ח כ"ל שהוא מורה על חסד. כלומר שהאדם כביכול ונחידים ומחשבים שיה" הכל צמ"ח כ"ל והגן:

נזכרה דודיך מיין יי"ן ג' סוד גם ע' כ"ל. ר"ל שסוד הנזירה חמ"ס למען עין ד' שלמה והניע על יריחו שלו ישראל עס קדושו שיקבלו חסותו. וכמחז"ל בראש"י בצמ"ח ישראל שנקראו ראשית צמ"ח. ר"ל כל מה שעוברים אפילו עבד זה זמן כביר נדמה

שאלה משפיע לנו כל עוב. ועיי' מ'שירים אהבך ריל
 אהבם כפולה כי מ'שירים רוח על אהביות מכלפ'ך
 הכפולים. ור'ל אהבם הכפולה שאלה משפיע לנו כל עוב.
 וגם אלו נרמז לך על זלח וכזכר דוד'ך והנן: א"י נזכר
 דוד'ך כו' כי ידוע אהביות מכלפ'ך מורה על דין. וידוע
 נח דליחא נכסאליז'ל נחמחקה שם אלהים נכס אכד'עס
 ב"י עיר. והנה חוש מ' מ'יין מורה על אהביות מכלפ'ך.
 וי"ן מן מ'יין ב"י ע"ה ואהביות עיר. רומז ע"ש הכיל
 המוחיק נכסאליז'ל חל כל הד'ים לעיין העליון. ור'ל
 נזכר דוד'ך מ'יין להמחיק חל כל הד'ים ע"י אהביות
 מ'יין נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל
 מ'שירים אהבך חושם שמיאליז'ל ס'ה' סכל נמישור נכסאליז'ל
 מ'יין אהבם נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל

נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל
 נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל
 נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל
 נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל
 נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל
 נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל
 נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל
 נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל
 נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל
 נכסאליז'ל חל לעיין העליון וימחקו נכסאליז'ל

תפלה אחר שיר השירים

תפלה זו יאמר אחר שיר השירים בכונה גדולה

רְבוֹן כָּל הָעוֹלָמִים יְהי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי.
 שְׂבוּכוֹת שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר קָרִיתִי וְלִמְדָתִי, שֶׁהוּא קֹדֶשׁ
 קָדְשִׁים, בְּזֻכוֹת פְּסוּקֵינוּ, וּבְזֻכוֹת תְּבוֹתֵינוּ, וּבְזֻכוֹת אֲבוֹתֵינוּ, וּבְזֻכוֹת
 נִקְדוּתֵינוּ, וּבְזֻכוֹת מַעֲמֵינוּ, וּבְזֻכוֹת שְׁמוֹתֵינוּ, וְצִרְפוֹנוּ וְרִמּוֹנוּ וְסוּדוּתֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים וְהַמְּהוּרִים. הַנּוֹרָאִים הַיוֹצֵאִים מִמֶּנּוּ, שֶׁתְּהֵא שְׁעָה זֹאת שְׁעַת
 רַחֲמִים, שְׁעַת הַקְּשָׁבָה, שְׁעַת הַאֲזָנָה, וְנִקְרָא וְתַעֲנֶנּוּ. נַעֲתִיר לָךְ,
 וְהַעֲתֵר לָנוּ, שִׁיְהִי עוֹלָה לְפָנֶיךָ קְרִיאַת וְלִמּוּד שִׁיר הַשִּׁירִים, בְּאֵלּוֹ
 הַשִּׁנּוּי כָּל הַסּוּדוֹת הַנִּפְלְאוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת, אֲשֶׁר הֵם חֲתוּמִים בּוֹ בְּכָל
 תְּנָאוֹ, וְנוֹפֵה לְמָקוֹם שֶׁהָרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת נִחְצְבוֹת מִשָּׁם, וּבְאֵלּוֹ עֲשִׂינוּ
 כָּל מֶה שְׁמוֹתָ עֲלֵינוּ לְהַשִּׁיג בֵּין בְּגִלְגֻל זוֹ, בֵּין בְּגִלְגֻל אַחֵר, וְלִדְרוֹת
 מִן הָעוֹלָם וְהָעוֹלָם הַבָּא, עִם שְׂאֵר צַדִּיקִים וְחַסִּידִים, וּמֵרָא
 כָּל מַשְׁאֵלוֹת לְבִנּוֹ לְמוֹבָה, וְתִהְיֶה עִם לְבָבֵנוּ וְאִמְרֵינוּ בְּעַת
 מַהֲשׁוּבוֹתֵינוּ, וְעִם יְדֵינוּ בְּעַת מַעֲבָדֵנוּ, וְתִשְׁלַח בְּרַכָּה וְהַצְלָחָה
 וְהַרְוָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ, וּמַעֲפָר תְּקִימָנוּ, וּמַאֲשָׁפוֹת דְּלוֹתֵנוּ תְּרוֹמֵמָנוּ
 וְתִשָּׁב שְׂכִינְתְּךָ לְעִיר קֹדֶשְׁךָ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן:

מאמר יהונתן

פירוש על פסוקא חד גדיא

מאת כבוד אדמו"ר הגאון האמיתי ראש גולת אריאל. איש אלקים קדוש.
גדול מרבן שמו פרנא ורבנא מוהר"ר יהונתן אייבשיץ זלה"ה
אב"ד דק"ק אה"ן. אשר כבר האיר שני תכל בחיבוריו הנחמדים. ספר
אורים ותומים על חשן משפט. וספר כרתי ופליתי על יורה דעה.
וספר יערות רבש על דרושים. וספר אהבת יהונתן על הפטורות
ושאר חיבורים. עוד השאיר ברכה רבה אחריו. כתובת יד הפירוש הלז על
מאמר חד גדיא אשר היה ספון וטמון עד עתה. מעט הכמות ורב האיכות.
כאשר עיניכם תחזינה מישרים :

שבת) ונחיס המציירים בצורותיהם
ובקביעותיהם צורות י"ב מזלות כסיל
ומעדנות כימה. להורות נתן במלת גדי כל
הנהגת ומקרי היסודות בפעולותיהם. והדבר
יתבאר כשנבין מה שאמרו חכמי במסכת
מגילה. וישב שלמה על כסא ה' שמלך
על עליונים ופירשי שדים. ותמוה בעצמותה
לתאר ולכנות כסא ה' בשם שדים. והרצון
כי אין הכוונה על שדים הנקראים בפי
המון מוזיקים שוכני ארץ. רק הכוונה על
ע' שרים המסבכים את כסא ה'. כמ"ש
ירושלים הרים סביב לה כו'. והם משפיעים
כ"א למטה לאומתו שרים התחתונים ע'
אומות. והם נקראים בערכם שדי"ם. מלשון
שוד וחומה כי הם השומרים של הגלגלים.
ו' כוכבי נבוכה המנהיגים על כל גלגל
וגלגל עשרה שדים. כי לכל המדרגות
צריך עשרה. כמאמרם ונקדשתי כו' וכמ"ש
הרמב"ם במדע עשר ספירות עשר כיתות
עשר מאמרות עשר דברות עשר קדושות
עשר גלגלים. כי כל הבחינות עשר כי
העולות נעללו כולם מיוצר אחד. רק
ההבדל אחד יחיד באחדותו. ועשר בריבוי.
(ובזה חבין קצת ההפרש בין גדיא כאל"ף
ובין גדי ביו"ד) וא"כ לוי"ן הגלגלים
צריך המספר ע' שרים אשר הוא ע' שדים.
כי אהיותם ושפעתם מיוצר אחד ולכך
גם הם בבחינת עשר שהוא אחד. וזהו
כי

חד גדיא כו'. מלת גדיא הוא כינוי
ותואר על האומה הישראלית
אשר בחר ה' בהם מכל העמים עם קדוש
לה' חבל נחלתו. כי כל האומות יקראו
בשם גדי. גזור ומושאל מגזירת ג"ד שם
עצם של המזל. היותם מעותרים לקבל
ערכיהם. כפי הנהגת (נ"א השגת) הגלגל
ותנועתו הגרמיים מפאת המקריים [נ"א
הנותני] בתכונתם ובמזגיהם וכל העולם
ההווי וההפסד. אמנם הוא בכח שפעם מן
הגלגל. וכמאמר חכמי אין לך כל עשב
מלמטה שאין לו מזל ברקיע כו'. ואולם יהי'
כח כוכב אחד מיוחד במין אחד כענין
בכוחות הגשם. כי המציאות אחד מתכירו.
כי המציאות כולו איש אחד. והראי' כי
לירח כח מוסיף ומיוחד ביסוד המים. כנראה
מתוספת הימים והנהרים בתוספת הירח.
וחסרונם בחסרונה והחלק תקיף אל הכל.
ובהיות כי זה התחתון עם הגלגל מיוחד
לעמי הארץ. כמאמר הפסוק בפרשת האזינו
בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם. יצב
גבולות עמים למספר בני ישראל. והוא ע'
גפש מרומז לע' שרי האומות מנהיגי השבע
והמזל. לך יקראו האומות בכלל גדי.
כאשר מלת גדי במספר קטן ח' כנודע
בחכמת ספריא. וזה מורה על גלגל ח'
שצ"מ חכ"ל. וגלגל הח' הנקרא גלגל כימה
אשר בו קבע הבורא כוכבי לכת (נ"א